

CONSTITUȚIA IRLANDEI

CONSTITUȚIA IRLANDEI

Prezentare generală

Prof. univ. dr. Elena Simina TĂNĂSESCU

1. Scurt istoric

Irlanda (*Éire*, în limba irlandeză), o insulă din punct de vedere geografic cu o populație de peste 4,5 milioane de locuitori (conform recensământului din 2011), a fost declarată republică în 1916, în urma unei insurecții armate urmate de un război de independență finalizat prin încheierea în 1921 a Tratatului anglo-irlandez (independența față de Marea Britanie a fost recunoscută în 1922). Primul Parlament irlandez a fost format în urma alegerilor generale din 1918 în care partidul câștigător a fost *Sinn Féin* („Noi Înșine”). Prima Constituție a fost adoptată în anul 1937, ulterior revizuită prin referendum de 33 de ori.

Relațiile dintre Marea Britanie și Irlanda au fost influențate în secolul al XX-lea de implicarea acesteia din urmă în soluționarea războiului civil din Irlanda de Nord, dominat de acțiunile organizației paramilitare IRA (Armata Republicană Irlandeză). În conformitate cu acordul semnat în 1998 (*The “Good Friday” Agreement*) între IRA și Guvernul Marii Britanii, Irlanda de Nord beneficiază de structuri de conducere proprii, poporul său fiind liber, în baza dreptului la autodeterminare, să își exprime acordul pentru unirea Irlandei de Sud și a celei de Nord printr-un vot majoritar. În acest sens, și art. 3 din Constituția Irlandei afirmă dreptul națiunii irlandeze din cele două regiuni ale insulei de a decide realizarea unei Irlande unite.

Începând cu anul 1973, Irlanda a devenit membră a Uniunii Europene, iar în 2013 a deținut pentru a șaptea oară Președinția semestrială a Consiliului Uniunii Europene.

Limbile oficiale ale statului sunt, în ordinea prevăzută de Constituție, irlandeza și engleza.

Constituția Irlandei conține 50 de articole grupate în capitole care încep cu prevederi generale privind națiunea și statul, urmate de capitole referitoare la principalele autorități ce reprezintă cele trei puteri în stat (Președintele, Parlamentul, Guvernul, administrația locală, instanțele judecătorești), între care sunt intercalate dispoziții speciale privind relațiile internaționale, Consiliul de Stat, Curtea de Conturi și Auditorul General. Capitole separate sunt dedicate drepturilor fundamentale și principiilor generale de politică socială; textul Constituției se încheie cu dispoziții referitoare la condițiile de modificare și abrogare a Constituției.

Preambulul Constituției invocă „Sfânta Treime, de la Care vine toată puterea și către Care se îndreaptă, ca scop ultim, toate acțiunile noastre atât ca oameni, cât

și ca state”, lupta poporului irlandez pentru independență, precum și principalele valori pe care se întemeiază Constituția: „interesul comun, cu respectarea cuvenită a principiilor prudenței, dreptății și milei, astfel încât să asigurăm protejarea demnității și libertății individului, să menținem adevărata ordine socială, să restabilim unitatea țării noastre și să trăim în bună înțelegere cu alte națiuni”.

Principiul suveranității națiunii irlandeze este afirmat în art. 1 din Constituție, prin definirea acestuia ca fiind „dreptul său inalienabil, irevocabil și suveran de a-și alege propria formă de guvernământ, de a-și stabili relațiile cu alte națiuni și de a-și dezvolta viața sa politică, economică și culturală în conformitate cu propriul geniu și cu tradițiile sale”. Caracteristicile statului (suveranitatea, independența și democrația) sunt reamintite la art. 5.

Modificările aduse primei Constituții au vizat cu precădere modernizarea anumitor prevederi constituționale (eliminarea rolului special al Bisericii Catolice, schimbarea vârstei de la care cetățenii au drept de vot, condițiile în care pot fi realizate avorturile etc.), iar zece dintre acestea au vizat implementarea unor obligații care au rezultat din aderarea Irlandei la Uniunea Europeană.

2. Raporturile dintre principalele autorități statale

Irlanda este republică parlamentară.

Puterea legislativă este exercitată de un Parlament bicameral, în colaborare cu Președintele statului. Art. 15 din Constituție prevede că Parlamentul Irlandei este format din Președinte și cele două Camere: Camera Reprezentanților și Senatul.

Membrii Camerei Reprezentanților sunt aleși pentru un mandat de cinci ani (art. 16 din Constituție prevede o perioadă maximă de șapte ani). Sistemul de vot utilizat este reprezentarea proporțională cu un singur vot transferabil. Numărul membrilor este stabilit prin lege la anumite intervale de timp, dar numărul total de membri ai Camerei Reprezentanților nu poate fi mai mic de un membru la fiecare 30.000 de locuitori sau mai mare de un membru pentru fiecare 20.000 de locuitori. În prezent, numărul acestora este de 166 de membri.

În schimb, numărul membrilor Senatului este prevăzut în mod expres, limitativ, de Constituție: 60, dintre care 11 sunt membri numiți, iar 49 sunt membri aleși. Membrii numiți ai Senatului sunt desemnați, pe baza consimțământului prealabil al acestora, de către Prim-ministrul care este numit imediat după întrunirea din nou a Camerei Reprezentanților, ulterior dizolvării acesteia, dizolvare care a ocazionat desemnarea membrilor respectivi. Cei-alți membri ai Senatului sunt aleși de Universitatea Națională a Irlandei (trei membri), de către Universitatea din Dublin (trei membri) și din cadrul comitetelor de candidați constituite potrivit regulilor prevăzute de Constituție, reprezentativi pentru anumite domenii de activitate (43 de membri). Alegerea membrilor se realizează pe baza sistemului de reprezentare proporțională printr-un singur vot transferabil și prin vot secret trimis prin poștă.

Camera Reprezentanților este convocată și dizolvată de către Președinte, la propunerea Prim-ministrului (art. 13), Președintele putând totuși să refuze

dizolvarea, în cazul când propunerea este făcută de către un Prim-ministru care nu se mai bucură de sprijinul majorității membrilor Camerei Reprezentanților. Președintele poate convoca întrunirea uneia sau a ambelor Camere ale Parlamentului, în orice moment, după consultarea Consiliului de Stat.

Alegerile generale pentru membrii Senatului sunt organizate nu mai târziu de 90 de zile de la dizolvarea Camerei Reprezentanților, iar prima ședință a Senatului după alegerile generale are loc la data stabilită de către Președinte, pe baza recomandării Prim-ministrului.

Nicio persoană nu poate fi în același timp membru al ambelor Camere ale Parlamentului.

În privința imunității, Constituția prevede că membrii Parlamentului nu pot fi arestați atunci când se duc sau se întorc ori când se află în incinta oricărei Camere și nu pot fi trimiși în fața niciunei instanțe judecătorești sau a altei autorități cu excepția Camerei, cu privire la orice act efectuat în oricare dintre cele două Camere, cu excepția cazurilor de trădare (în sensul dat de Constituție acestei fapte), a cazurilor de crimă sau de tulburare a liniștii și ordinii publice (art. 15). Practic, imunitatea acoperă doar declarațiile, actele și faptele realizate în exercitarea mandatului.

Parlamentului îi este conferită competența exclusivă de a elabora legi; cu toate acestea, prin lege, se poate stabili înființarea sau recunoașterea unor legiuitori subordonați (art. 15). Printre alte atribuții ale Parlamentului stabilite în mod expres de Constituție se numără exercitarea dreptului de a mobiliza și de a întreține forțe militare sau armate, constituirea sau recunoașterea unor consilii funcționale sau profesionale care să reprezinte ramurile vieții economice și sociale a populației.

Legile pot fi inițiate de oricare dintre cele două Camere ale Parlamentului, cu excepția celor privind finanțele publice, în privința cărora dreptul de inițiativă aparține exclusiv Camerei Reprezentanților (art. 20 – 22). Legile se adoptă după dezbaterile lor în ambele Camere, Camera Reprezentanților având totuși un rol decisiv.

Legile adoptate conform procedurii legislative descrise în Constituție sunt susecise de Prim-ministru semnării și promulgării de către Președintele Republicii, care dispune de un termen general de 5 – 7 zile. În cadrul acestui termen, Președintele poate solicita examinarea constituționalității legii de către Curtea Supremă, din proprie inițiativă, sau poate dispune organizarea unui referendum pentru consultarea voinței poporului într-o problemă de importanță națională legiferată prin respectivul proiect (art. 27) la solicitarea majorității membrilor Senatului sau a cel puțin unei treimi din membrii Camerei Reprezentanților. În cazurile în care Președintele decide că un proiect de lege care face obiectul unei petiții înaintate de membrii Parlamentului nu conține o propunere de importanță națională pentru care este nevoie să se stabilească voința poporului, acesta îi informează în scris pe Prim-ministru și pe președinții celor două Camere ale Parlamentului, iar proiectul de lege respectiv este semnat și promulgat ca lege de Președinte în termen de maximum 11 zile de la data la care proiectul ar fi fost considerat ca adoptat de ambele Camere ale Parlamentului.

Președintele Republicii este ales prin vot direct și secret, Constituția acordându-i întâietate față de toate celelalte persoane din stat (art. 12). Condițiile pentru alegerea Președintelui sunt expres stipulate de Constituție, numai persoanele care au împlinit vârsta de 35 de ani, care au îndeplinit această funcție sau care sunt nominalizați de cel puțin 20 de membri ai uneia dintre Camerele Parlamentului ori de către consiliile a cel puțin patru districte administrative putând candida pentru a ocupa această funcție. Președintele este ales pentru șapte ani și poate cumula cel mult două mandate (art. 12). Preluarea funcției are loc prin pronunțarea și semnarea în public, în prezența membrilor ambelor Camere ale Parlamentului, a judecătorilor Curții Supreme și ai Instanței Supreme, precum și a altor persoane publice, a unei declarații similare unui jurământ. Pe durata mandatului, Președintele nu poate părăsi statul decât cu acordul Guvernului. În cazul în care el nu își poate exercita atribuțiile, pentru motivele arătate la art. 14 din Constituție, acestea sunt îndeplinite, după caz, fie de către o Comisie formată din Președintele Curții Supreme, Președintele Camerei Reprezentanților și Președintele Senatului, fie de către Consiliul de Stat.

Funcția de Președinte al Republicii este incompatibilă cu funcția de membru al Parlamentului sau cu altă funcție ori poziție pentru care primește o remunerație (art. 12).

Președintele poate fi pus sub acuzare ca urmare a unui comportament calificat ca fiind necorespunzător, la propunerea uneia dintre cele două Camere ale Parlamentului (formulată de cel puțin 30 de membri), investigată de cealaltă Cameră și adoptată prin rezoluție, cu votul a cel puțin două treimi din numărul total al membrilor uneia dintre cele două Camere. Adoptarea rezoluției are ca efect eliberarea din funcție a Președintelui. Conduita Președintelui poate fi analizată și de orice instanță judecătorească, tribunal sau organ numit sau desemnat de oricare dintre cele două Camere ale Parlamentului în vederea investigării unei acuzații similare cu cele anterior menționate (art. 13).

Pe de altă parte, Președintele nu este răspunzător în fața niciuneia dintre Camerele Parlamentului și nici în fața vreunei instanțe pentru exercitarea și îndeplinirea prerogativelor specifice funcției sale sau pentru orice act realizat în exercitarea și îndeplinirea unor astfel de prerogative și atribuții (art. 13).

Atribuțiile Președintelui sunt prevăzute în principal la art. 13 din Constituție: semnează și promulgă legile adoptate de Parlament, sesizează Curtea Supremă pentru verificarea constituționalității proiectelor de legi înaintate spre promulgare, exercită funcția de Comandant Suprem al Forțelor de Apărare, numește în funcție pe ofițerii Forțelor de Apărare, are dreptul de grațiere și de a comuta sau de a anula pedepsele impuse de orice instanță judecătorească cu jurisdicție penală, poate lua legătura cu Camerele Parlamentului prin mesaje sau poate supune atenției acestora orice problemă de importanță națională sau publică și poate adresa un mesaj națiunii în orice moment și cu privire la orice astfel de problemă (după consultarea Consiliului de Stat și cu aprobarea Guvernului). Exercitarea prerogativelor și atribuțiilor conferite Președintelui în temeiul Constituției sau legii este condiționată de conținutul propunerilor Guvernului. Singurele cazuri

în care nu este necesară propunerea Guvernului sunt cele prevăzute în mod expres de Constituție, în sensul exercitării atribuțiilor Președintelui conform propriei voințe sau după consultarea ori în raport cu Consiliul de Stat sau pe baza recomandărilor ori a nominalizării sau la primirea oricărei notificări din partea altei persoane sau a altui organ (art. 13).

Puterea executivă este exercitată „de către sau în baza autorității Guvernului”, atribuții specifice acestei puteri revenind însă și Președintelui Republicii, asistat de Consiliul de Stat.

Guvernul este format din Prim-ministru și miniștri (numărul acestora fiind situat, conform Constituției, între șapte și 15 membri). Guvernul Irlandei este condus de Prim-ministru, care este numit de către Președinte în baza nominalizării făcute de Camera Reprezentanților (art. 13). Ceilalți membri ai Guvernului sunt numiți tot de Președinte, pe baza nominalizării făcute de Prim-ministru și cu aprobarea prealabilă a Camerei Reprezentanților. Încetarea funcției membrilor Guvernului intervine ca urmare a demisiei sau a eliberării din funcție, la recomandarea Prim-ministrului, acceptată de către Președinte.

Prim-ministrul, Viceprim-ministrul și membrul Guvernului care este responsabil de Ministerul Finanțelor trebuie să fie membri ai Camerei Reprezentanților, pe când ceilalți membri ai Guvernului trebuie să fie membri ai Camerei Reprezentanților sau ai Senatului (nu pot fi membri ai Senatului mai mult de doi). Guvernul răspunde în fața Camerei Reprezentanților în mod solidar și colectiv pentru activitatea sa și a ministerelor (art. 28).

Prim-ministrul demisionează din funcție în momentul când nu se mai bucură de sprijinul majorității membrilor Camerei Reprezentanților, cu excepția cazului în care, la recomandarea sa, Președintele dizolvă Camera Reprezentanților și, la întrunirea din nou a acesteia după dizolvare, Prim-ministrul își asigură sprijinul majorității membrilor săi. Ceilalți membri ai Guvernului pot demisiona din proprie inițiativă sau la solicitarea Prim-ministrului, demisia lor fiind înaintată de către acesta Președintelui. Demisia Prim-ministrului atrage și demisia celorlalți membri ai Guvernului.

Guvernul exercită atribuțiile conferite de Constituție, printre care se numără și cele referitoare la relațiile externe, la starea de război (unde competența principală revine Camerei Reprezentanților) sau obligația de informare generală a Președintelui cu privire la problemele de politică internă și internațională.

Consiliul de Stat, care îl asistă și îl consiliază pe Președinte cu privire la exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și îndatoririlor specificate prin Constituție, este format din: Prim-ministru, Viceprim-ministru, Președintele Curții Supreme, Președintele Instanței Supreme, Președintele Camerei Reprezentanților, Președintele Senatului și Procurorul General (membri de drept), orice persoană capabilă și dispusă să acționeze ca membru al Consiliului de Stat, care a ocupat funcția de Președinte sau pe cea de Prim-ministru, pe cea de Președinte al Curții Supreme sau pe cea de Președinte al Consiliului Executiv al Statului Liber Irlandez, precum și alte persoane, dacă este cazul, numite de Președinte.

În afara autorităților aparținând celor trei puteri clasice, mai sunt reglementate la nivel constituțional Curtea de Conturi și Auditorul General.

Curtea de Conturi și Auditorul General controlează în numele statului toate plățile și auditează toate conturile fondurilor administrate de către sau în baza autorității Parlamentului (art. 33). Aceștia sunt numiți de Președinte pe baza desemnării de către Camera Reprezentanților, nu pot fi membri ai niciuneia dintre Camerele Parlamentului, nu pot ocupa nicio altă funcție sau poziție pentru care primesc remunerație și nu pot fi eliberați din funcție decât ca urmare a unui comportament necorespunzător sau a incapacității declarate și, în acest caz, numai pe baza rezoluțiilor adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat. În exercitarea atribuțiilor, Curtea de Conturi și Auditorul General raportează către Camera Reprezentanților la intervalele de timp stabilite prin lege.

3. Puterea judecătorească

Sistemul juridic modern irlandez se inspiră din tradițiile dreptului britanic (*common law*).

Puterea judecătorească este exercitată de către judecători, în cadrul instanțelor judecătorești reglementate la nivel constituțional. Sistemul judiciar din Irlanda este format din tribunale de primă instanță, curte de apel și curte de apel final. Tribunalele de primă instanță includ instanțe judecătorești cu competență locală limitată, pentru care dreptul la recurs este stabilit prin lege, precum și o Înalță Curte investită cu competență generală și cu prerogativa de a tranșa litigiul cu privire la toate chestiunile și întrebările de drept sau de fapt, de natură civilă sau penală. Această instanță are și competența de a decide cu privire la validitatea oricărei legi prin raportare la prevederile Constituției. Curtea de apel final este Curtea Supremă și este competentă în faza de recurs cu privire la deciziile Înaltei Curți și, de asemenea, cu privire la deciziile altor instanțe judecătorești prevăzute prin lege (art. 34).

Judecătorii sunt numiți de Președinte, la propunerea Guvernului, și sunt independenți în exercitarea îndatoririlor lor judecătorești (art. 35). Un judecător al Curții Supreme sau al Înaltei Curți nu poate fi eliberat din funcție decât ca urmare a unui comportament necorespunzător sau a incapacității declarate și, în acest caz, numai pe baza rezoluțiilor adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat. Prim-ministrul trebuie să notifice în mod corespunzător Președintele cu privire la aceste rezoluții adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat și să îi trimită o copie după rezoluția în cauză, certificată de Președintele Camerei Parlamentului care a adoptat-o. Niciun judecător nu poate fi membru al niciuneia dintre Camerele Parlamentului și nu poate ocupa nicio altă funcție sau poziție pentru care primește remunerație.

Procurorul General este consilier guvernamental pe probleme de drept și interpretare juridică, fiind numit de Președinte pe baza nominalizării făcute de către Prim-ministru. Deși Constituția prevede că Procurorul General nu poate fi membru al Guvernului, condițiile în care încetează să exercite această funcție sunt similare celor aplicabile pentru membrii Guvernului (art. 30).

4. Administrația publică locală și organizarea administrativ-teritorială

Din punct de vedere administrativ, Irlanda este formată din 26 de județe (*counties*).

Art. 28a din Constituție atribuie administrației locale rolul de a constitui un forum de reprezentare democratică a comunităților locale, în exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și a îndatoririlor de la nivel local conferite prin lege și în promovarea, prin inițiativele sale, a intereselor acestor comunități. Această recunoaștere constituțională a rolului autorităților administrative locale a survenit în urma celei de-a 20-a revizuirii a Constituției, în 1999.

Sistemul administrației locale din Irlanda este format din 114 autorități locale, alese prin vot direct, pentru un mandat de cel mult cinci ani; în prezent, aceste autorități sunt supuse unui proces de reformă în scopul reducerii numărului lor.

Administrația locală este finanțată atât din resurse proprii, cât și din fonduri provenite de la Guvern.

5. Drepturile fundamentale

Capitolul din Constituție dedicat drepturilor fundamentale începe prin afirmarea dreptului la egalitate (art. 40), inclus în categoria drepturilor personale. Acest capitol conține drepturi din prima generație, grupate în cinci categorii: drepturi personale (respectarea vieții, a persoanei, a reputației și a drepturilor de proprietate ale fiecărui cetățean, dreptul la viață al fătului, libertatea personală, inviolabilitatea domiciliului, dreptul cetățenilor de a-și exprima în mod liber convingerile și opiniile, dreptul cetățenilor de a se aduna în liniște și fără arme, dreptul cetățenilor de a constitui asociații și sindicate), familie (drepturile femeilor și mamelor, condițiile de pronunțare a divorțului), educație (dreptul părinților de a alege forma de învățământ, gratuitatea învățământului primar, drepturile părinților, în special în ceea ce privește formarea religioasă și morală), proprietate privată (proprietatea privată asupra bunurilor exterioare și limitările ce pot fi aduse de stat acestui drept), religie (libertatea de conștiință și dreptul la libera profesare și practică a religiei).

Imediat după cele cinci categorii de drepturi fundamentale Constituția irlandeză stabilește o serie de principii generale de politică socială (în loc de drepturi de a doua generație), concepute mai degrabă ca îndrumări generale pentru uzul Parlamentului, cum ar fi: dreptul la mijloace adecvate de subzistență, protejarea inițiativelor și a întreprinderilor private, a intereselor economice ale secțiunilor mai slabe ale comunității, sprijinirea persoanelor invalide, a văduvelor, orfanilor și persoanelor în vârstă.

6. Raporturile dintre dreptul intern și dreptul Uniunii Europene

Potrivit art. 29 din Constituție, Irlanda acceptă principiile general recunoscute ale dreptului internațional ca regulă de conduită în relațiile sale cu alte state; pe de altă parte, un acord internațional poate face parte din dreptul intern al statului doar dacă Parlamentul stabilește acest lucru.

În ceea ce privește relațiile specifice dintre Irlanda și Uniunea Europeană, mai multe revizuri ale Constituției au fost necesare pentru a permite acestui stat să ratifice o serie de tratate. Ultimele două revizuri de acest gen (pentru a 28-a și a 30-a oară), din 2009 și 2012, au creat cadrul constituțional favorabil pentru ratificarea Tratatului de la Lisabona și a Tratatului privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul uniunii economice și monetare. Prin aceste dispoziții nou introduse, Irlanda își afirmă angajamentul față de Uniunea Europeană, în sensul respectării legislației acesteia, dar menționează totodată obligația de a se obține aprobarea celor două Camere ale Parlamentului național în cazul aplicării unor prevederi derogatorii din cadrul tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, revizuite prin Tratatul de la Lisabona, ce ar putea afecta drepturile suverane ale statului irlandez.

7. Controlul de constituționalitate

În Irlanda, controlul de constituționalitate a legilor se realizează de două instanțe judecătorești: Curtea Supremă și Înalta Curte.

În privința controlului anterior de constituționalitate, Președintele poate înainta către Curtea Supremă orice proiect de lege primit spre semnare și promulgare (cu excepția proiectelor de lege privind finanțele ori a proiectelor de lege care conțin o propunere de revizuire a Constituției sau a proiectelor de lege pentru care perioada de examinare de către Senat a fost scurtată), în vederea luării unei decizii cu privire la constituționalitatea unui astfel de proiect de lege sau a oricăror prevederi specifice ale acestuia. Exercitarea acestei atribuții a Președintelui presupune consultarea prealabilă a Consiliului de Stat. Sesizarea Curții Supreme suspendă procedura de semnare și promulgare, până la pronunțarea deciziei.

Curtea Supremă (formată din cel puțin cinci judecători) analizează toate întrebările care îi sunt înaintate de către Președinte în vederea luării unei decizii și, după ce ascultă argumentele aduse de către sau în numele Procurorului General și al avocatului desemnat de instanță, pronunță o decizie, în ședință publică, cât mai repede posibil, dar în orice caz nu mai târziu de 60 de zile de la data sesizării sale. Decizia se adoptă cu votul majorității judecătorilor.

În cazul în care se constată neconstituționalitatea unor dispoziții legale, proiectul în cauză nu mai poate fi semnat de către Președinte (procedura controlului de constituționalitate este reglementată la art. 26 din Constituție). Deciziile pronunțate în cadrul acestei proceduri sunt obligatorii și pentru toate celelalte instanțe judecătorești (art. 34).

În afara acestui tip de control, declanșat de către Președinte, Înalta Curte este la rândul ei competentă să verifice, *a posteriori*, constituționalitatea legilor.

CONSTITUȚIA IRLANDEI

PREAMBUL

În numele Sfintei Treimi, de la Care vine toată puterea și către Care se îndreaptă, ca scop ultim, toate acțiunile noastre atât ca oameni, cât și ca state,

Noi, populația din Éire,

recunoscându-ne în mod umil toate obligațiile pe care le avem în fața Domnului nostru Iisus Hristos, Care i-a susținut pe strămoșii noștri de-a lungul a secole întregi de încercări,

amintindu-ne cu recunoștință lupta lor eroică și neîncetată pentru recăștigarea independenței de drept a națiunii noastre,

și încercând să promovăm interesul comun, cu respectarea cuvenită a principiilor prudenței, dreptății și milei, astfel încât să asigurăm protejarea demnității și libertății individului, să menținem adevărata ordine socială, să restabilim unitatea țării noastre și să trăim în bună înțelegere cu alte națiuni,

prin prezenta adoptăm și legiferăm această Constituție.

NAȚIUNEA

Art. 1

Națiunea irlandeză își afirmă prin prezenta dreptul său inalienabil, irevocabil și suveran de a-și alege propria formă de guvernământ, de a-și stabili relațiile cu alte națiuni și de a-și dezvolta viața sa politică, economică și culturală în conformitate cu propriul geniu și cu tradițiile sale.

Art. 2

Este dreptul natural al oricărei persoane născute în Irlanda, care include insulele și apele maritime teritoriale ale acesteia, să facă parte din națiunea irlandeză. Este, de asemenea, dreptul tuturor persoanelor care îndeplinesc condițiile prevăzute prin lege, să fie cetățeni ai Irlandei. În plus, națiunea irlandeză prețuiește afinitatea sa specială pentru locuitorii cu rădăcini irlandeze care trăiesc în străinătate și care împărtășesc aceeași identitate și moștenire culturală.

Art. 3

1. Este dorința fermă a națiunii irlandeze, ca prin armonie și prietenie să unească toți locuitorii care împart teritoriul insulei Irlandei, cu toată diversitatea identităților și tradițiilor acestora, recunoscând că o Irlandă unită se poate materializa numai prin mijloace pașnice, cu consimțământul majorității populației, exprimat în mod democratic, în ambele jurisdicții ale insulei. Până atunci, legile adoptate de Parlament și stabilite prin prezenta Constituție au același domeniu de aplicare și sunt puse în practică în aceeași măsură ca și legile adoptate de Parlament care existau imediat înainte de intrarea în vigoare a prezentei Constituții.

2. Instituții cu competențe executive și funcțiile acestora pot fi stabilite de către autoritățile lor de tutelă în scopuri precizate, putând exercita competențe și funcții cu privire la orice parte a insulei.

STATUL

Art. 4

Denumirea statului este Éire sau, în engleză, Ireland.

Art. 5

Irlanda este un stat suveran, independent și democratic.

Art. 6

1. Toate prerogativele guvernământului, de natură legislativă, executivă și judecătorească derivă, în numele Domnului, de la popor, care are dreptul să desemneze conducătorii statului și, în ultimă instanță, să decidă cu privire la toate problemele de politică națională, potrivit cerințelor impuse de interesul comun.

2. Prerogativele guvernământului pot fi exercitate numai de către sau în baza autorității organelor statului stabilite prin prezenta Constituție.

Art. 7

Drapelul național are trei culori: verde, alb și portocaliu.

Art. 8

1. Limba irlandeză, în calitate de limbă națională, este prima limbă oficială.

2. Limba engleză este recunoscută ca fiind cea de-a doua limbă oficială.

3. Totuși, se poate prevedea prin lege folosirea exclusivă a oricăreia din limbile sus-menționate pentru unul sau mai multe scopuri oficiale, fie pe întreg teritoriul statului, fie într-o parte a acestuia.

Art. 9

1. 1. La intrarea în vigoare a prezentei Constituții, orice persoană care era cetățean al Statului Liber Irlandez imediat înainte de intrarea în vigoare a acesteia devine cetățean al Irlandei.

2. Dobândirea sau pierderea ulterioară a naționalității și cetățeniei irlandeze este stabilită în condițiile legii.
 3. Nicio persoană nu poate fi exclusă de la naționalitatea și cetățenia irlandeză pe motiv de sex.
2. 1. Fără a aduce atingere oricărei alte prevederi a prezentei Constituții, o persoană născută pe insula Irlandei, care include toate insulele și apele maritime teritoriale aferente, care nu are, la momentul nașterii, cel puțin un părinte care este cetățean irlandez sau care are dreptul să fie cetățean irlandez, nu este îndreptățită la cetățenie sau naționalitate irlandeză, cu excepția prevederilor legale.
 2. Prezentul alineat nu se aplică persoanelor născute înainte de data adoptării prezentei Constituții.
 3. Devotamentul față de națiune și loialitatea față de stat sunt îndatoriri politice fundamentale ale tuturor cetățenilor.

Art. 10

1. Toate resursele naturale, inclusiv aerul și toate formele potențiale de energie, care intră în competența Parlamentului și a Guvernului stabilită prin Constituție, și toate redevențele și francizele aflate în respectiva competență aparțin statului, sub rezerva tuturor proprietăților și intereselor legate de acestea care aparțin la momentul actual în mod legal oricărei persoane sau organ.

2. Toate pământurile și toate minele, resursele minerale și apele care au aparținut Saorstát Éireann imediat înainte de intrarea în vigoare a prezentei Constituții aparțin statului în aceeași măsură în care au aparținut Saorstát Éireann.

3. Legea poate prevedea gestionarea proprietăților care aparțin statului în virtutea prezentului articol și măsuri de control privind înstrăinarea, temporară sau permanentă, a unor astfel de proprietăți.

4. Legea poate prevedea, de asemenea, gestionarea terenurilor, minelor, resurselor minerale și apelor dobândite de stat după intrarea în vigoare a prezentei Constituții și măsuri de control privind înstrăinarea, temporară sau permanentă, a terenurilor, minelor, resurselor minerale și apelor astfel dobândite.

Art. 11

Toate veniturile statului, indiferent de sursa acestora, constituie, sub rezerva excepțiilor stabilite prin lege, un singur fond și sunt alocate în scopurile, în modul și cu respectarea sarcinilor și responsabilităților stabilite și impuse prin lege.

PREȘEDINTELE

IE

Art. 12

1. Există un Președinte al Irlandei (Uachtarán na hÉireann), denumit în cele ce urmează Președintele, care are întâietate față de toate celelalte persoane din

stat și care își exercită și își îndeplinește prerogativele și atribuțiile conferite prin prezenta Constituție și prin lege.

2. 1. Președintele este ales de către popor prin vot direct.
2. Fiecare cetățean care are dreptul să voteze la alegerile membrilor Camerei Reprezentanților are dreptul să voteze la alegerile prezidențiale.
3. Votul se va face în secret, printr-un singur vot transferabil, pe baza sistemului de reprezentare proporțională.
3. 1. Mandatul Președintelui este de șapte ani, de la data preluării funcției, cu excepția cazului în care, înainte de expirarea mandatului, acesta decedează sau demisionează ori este eliberat din funcție sau se află în incapacitate permanentă de a-și îndeplini funcția, o astfel de incapacitate fiind stabilită într-un mod pe care Curtea Supremă, formată din nu mai puțin de cinci judecători, îl consideră satisfăcător.
2. O persoană care deține sau a deținut funcția de Președinte este eligibilă pentru realegerea în această funcție, dar numai o singură dată.
3. Alegerile pentru funcția de Președinte se organizează nu mai târziu și nici mai devreme de 60 de zile de la data expirării mandatului Președintelui, dar, în cazul eliberării din funcție sau al decesului, demisiei ori al incapacității permanente a acestuia, stabilite așa cum se menționează mai sus (indiferent dacă un astfel de eveniment apare înainte sau după ocuparea funcției), alegerile pentru ocuparea funcției de Președinte sunt organizate în termen de 60 de zile de la evenimentul în cauză.
4. 1. Orice cetățean care a atins vârsta de 35 de ani este eligibil pentru a fi ales în funcția de Președinte.
2. Orice candidat în alegeri, cu excepția foștilor Președinți și a celor în curs de pensionare, trebuie nominalizat fie de:
 - i. nu mai puțin 20 de persoane, fiecare dintre acestea fiind la momentul respectiv membru al uneia dintre Camerele Parlamentului sau
 - ii. de consiliile a nu mai puțin de patru districte administrative (inclusiv consilii ale municipalității), așa cum sunt definite prin lege.
3. Nicio persoană și niciun astfel de consiliu nu au dreptul să subscrie la nominalizarea a mai mult de un candidat la aceeași sesiune de alegeri.
4. Foștii președinți sau cei în curs de pensionare pot deveni candidați în baza propriei nominalizări.
5. În cazul în care un singur candidat este nominalizat pentru funcția de Președinte, nu este necesar să se mai treacă la exprimarea votului secret pentru alegerea acestuia.
5. Potrivit prevederilor prezentului articol, alegerile pentru funcția de Președinte sunt reglementate prin lege.

6. 1. Președintele nu poate fi membru al niciuneia dintre Camerele Parlamentului.
 2. În cazul în care un membru al uneia dintre cele două Camere ale Parlamentului este ales în funcția de Președinte, se consideră că acesta eliberează locul ocupat în Camera respectivă.
 3. Președintele nu poate deține nicio altă funcție sau poziție pentru care primește o remunerație.
7. Primul Președinte își preia funcția cât mai curând posibil după alegerea sa și orice alt Președinte ulterior își preia funcția în ziua următoare expirării mandatului predecesorului său ori cât mai curând după această dată sau, în cazul eliberării din funcție, al decesului, al demisiei ori al incapacității permanente a predecesorului său, așa cum se prevede la alineatul 3 din prezenta Constituție, cât mai curând posibil după alegeri.
8. Președintele își preia funcția prin pronunțarea și semnarea în public, în prezența membrilor ambelor Camere ale Parlamentului, a judecătorilor Curții Supreme și ai Instanței Supreme, precum și a altor persoane publice, a următoarei declarații:
- „În fața lui Dumnezeu cel Atotputernic, promit și declar în mod sincer și solemn că voi păstra Constituția Irlandei și voi respecta legile acesteia, că îmi voi îndeplini îndatoririle cu loialitate și conștiinciozitate, potrivit Constituției și legislației, și că îmi voi folosi abilitățile în serviciul și în vederea bunăstării popoului irlandez. Fie ca Dumnezeu să mă călăuzească și să mă ajute.”
9. Președintele nu poate părăsi statul pe durata mandatului său decât cu acordul Guvernului.
10. 1. Președintele poate fi pus sub acuzare ca urmare a unui comportament calificat ca fiind necorespunzător.
 2. Acuzația este adusă de către una dintre cele două Camere ale Parlamentului, pe baza și în conformitate cu prevederile prezentei secțiuni.
 3. Niciunei propuneri făcute uneia dintre cele două Camere ale Parlamentului în vederea aducerii unei acuzații împotriva Președintelui în baza prezentului alineat nu i se poate da curs decât pe baza unei temeii de moțiune făcute în scris și semnate de nu mai puțin de 30 de membri ai Camerei respective.
 4. Nicio astfel de propunere nu poate fi adoptată de niciuna dintre cele două Camere ale Parlamentului decât pe baza unei rezoluții a Camerei respective, sprijinită de nu mai puțin de două treimi din numărul total de membri ai acesteia.
 5. Atunci când o acuzație este adusă de una dintre cele două Camere ale Parlamentului, cealaltă Cameră investighează acuzația respectivă sau solicită investigarea acesteia.
 6. Președintele are dreptul să se prezinte și să fie reprezentat în cursul investigării acuzației respective.

7. Dacă, în urma investigației în cauză, se adoptă o rezoluție sprijinită de nu mai puțin de două treimi din numărul total de membri ai Camerei Parlamentului care a investigat acuzația respectivă sau care a solicitat investigarea acesteia, prin care se declară că acuzația adusă Președintelui este susținută și că respectivul comportament necorespunzător care face obiectul acuzației în cauză îl face inapt pentru ocuparea funcției respective, această rezoluție intră în vigoare în vederea eliberării Președintelui din funcție.
11. 1. Președintele are reședința oficială în orașul Dublin sau în apropierea acestuia.
 2. Președintele primește remunerația și indemnizațiile stabilite prin lege.
 3. Remunerația și indemnizațiile Președintelui nu pot fi reduse pe durata mandatului acestuia.

Art. 13

1. 1. În baza nominalizării făcute de Camera Reprezentanților, Președintele îl numește pe Taoiseach, care este șeful Guvernului, Prim-ministrul.
 2. În baza nominalizării făcute de Prim-ministru și cu aprobarea prealabilă a Camerei Reprezentanților, Președintele îi numește pe ceilalți membri ai Guvernului.
 3. Pe baza recomandării Prim-ministrului, Președintele acceptă demisia sau îl eliberează din funcție pe orice membru al Guvernului.
2. 1. Camera Reprezentanților este convocată și dizolvată de către Președinte, la propunerea Prim-ministrului.
 2. La libera sa alegere, Președintele poate refuza să dizolve Camera Reprezentanților la recomandarea Prim-ministrului care nu se mai bucură de sprijinul majorității membrilor Camerei Reprezentanților.
 3. În orice moment, după consultarea Consiliului de Stat, Președintele poate convoca întrunirea uneia sau a ambelor Camere ale Parlamentului.
3. 1. Fiecare proiect de lege adoptat sau care se consideră adoptat de ambele Camere ale Parlamentului necesită semnătura Președintelui pentru a putea fi adoptat ca lege.
 2. Președintele promulgă toate legile elaborate de Parlament.
4. Președintele este investit prin prezenta Constituție în funcția de Comandant Suprem al Forțelor de Apărare.
 5. 1. Exercitarea funcției de Comandant Suprem al Forțelor de Apărare este reglementată prin lege.
 2. Toți ofițerii Forțelor de Apărare sunt numiți în funcție de către Președinte.
6. Președintelui i se acordă prin prezenta dreptul de grațiere și de a comuta sau de a anula pedepsele impuse de orice instanță judecătorească cu jurisdicție penală, dar un asemenea drept de comutare sau anulare poate fi conferit prin lege și altor autorități.

7. 1. După consultarea Consiliului de Stat, Președintele poate lua legătura cu Camerele Parlamentului prin mesaje sau poate supune atenției acestora orice problemă de importanță națională sau publică.
2. După consultarea Consiliului de Stat, Președintele poate adresa un mesaj națiunii în orice moment și cu privire la orice astfel de problemă.
3. Totuși, fiecare astfel de mesaj sau adresare trebuie să fi primit aprobarea Guvernului.
8. 1. Președintele nu este răspunzător în fața niciuneia dintre Camerele Parlamentului și nici în fața vreunei instanțe pentru exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și atribuțiilor specifice poziției sale sau pentru orice act executat sau care se presupune a fi executat de acesta în exercitarea și îndeplinirea unor astfel de prerogative și atribuții.
2. Totuși, conduita Președintelui poate fi analizată în oricare dintre cele două Camere ale Parlamentului în scopul indicat în alineatul 10 al articolului 12 din prezenta Constituție ori de către orice instanță judecătorească, tribunal sau organ numit ori desemnat de oricare dintre cele două Camere ale Parlamentului în vederea investigării unei acuzații prevăzute la alineatul 10 al articolului menționat.
9. Prerogativele și atribuțiile conferite Președintelui de prezenta Constituție pot fi exercitate și îndeplinite de către acesta numai la propunerea Guvernului, cu excepția cazului în care Constituția prevede că acesta poate acționa conform propriei voințe sau după consultarea ori în raport cu Consiliul de Stat sau pe baza propunerilor ori a nominalizării sau la primirea oricărei notificări din partea altei persoane sau a altui organ.
10. Sub rezerva prevederilor prezentei Constituții, Președintelui i se pot conferi prin lege prerogative și atribuții suplimentare.
11. Nicio prerogativă sau atribuție conferită Președintelui prin lege nu poate fi exercitată sau îndeplinită de acesta decât la propunerea Guvernului.

Art. 14

1. În cazul absenței Președintelui sau al unei incapacități temporare a acestuia sau al incapacității permanente a acestuia stabilite potrivit prevederilor alineatului 3l a articolului 12 din prezenta Constituție, sau în cazul decesului, al eliberării acestuia din funcție ori al neexercitării și al neîndeplinirii prerogativelor și îndatoririlor specifice poziției sale sau al oricăreia dintre acestea ori, în orice moment când funcția de Președinte devine vacantă, prerogativele și îndatoririle conferite Președintelui de către sau în baza prezentei Constituții sunt exercitate și îndeplinite de o Comisie constituită potrivit prevederilor alineatului 2 al acestui articol.
2. 1. Comisia este formată din următoarele persoane, și anume, Președintele Curții Supreme, Președintele Camerei Reprezentanților (An Ceann Comhairle) și Președintele Senatului.
2. Președintele Instanței Supreme acționează în calitate de membru al Comisiei în locul Președintelui Curții Supreme în toate situațiile în

care funcția de Președinte al Curții Supreme este vacantă sau în care Președintele Curții Supreme este incapabil să acționeze.

3. Vicepreședintele Camerei Reprezentanților acționează în calitate de membru al comisiei în locul Președintelui Camerei Reprezentanților în toate situațiile în care funcția de președinte al Camerei Reprezentanților este vacantă sau în care Președintele menționat este incapabil să acționeze.
4. Vicepreședintele Senatului acționează în calitate de membru al comisiei în locul Președintelui Senatului în toate situațiile în care funcția de Președinte al Senatului este vacantă sau în care Președintele menționat este incapabil să își desfășoare activitatea.

3. Comisia poate acționa prin oricare doi membri ai acesteia și fără a lua în considerare existența unei poziții vacante în componența acesteia.

4. Consiliul de Stat poate, cu majoritatea membrilor săi, să adopte o prevedere în vederea exercitării și îndeplinirii prerogativelor și atribuțiilor conferite Președintelui de către sau în baza prezentei Constituții în orice situație de urgență care nu este stipulată de prevederile anterioare ale prezentului articol.

5. 1. Prevederile Constituției legate de exercitarea și îndeplinirea de către Președinte a prerogativelor și atribuțiilor conferite acestuia de către sau în baza prezentei Constituții se aplică, sub rezerva prevederilor ulterioare ale acestei secțiuni, cu privire la exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și atribuțiilor menționate în baza prezentului articol.
2. În cazul în care Președintele nu își exercită sau nu își îndeplinește o prerogativă sau o atribuție pe care trebuie să o exercite sau să o îndeplinească conform sau în baza prezentei Constituții într-un anumit interval de timp specificat, prerogativa sau atribuția respectivă este exercitată sau îndeplinită în baza prezentului articol cât mai curând posibil după expirarea perioadei astfel specificate.

PARLAMENTUL IRLANDEI

Structură și prerogative

Art. 15

1. 1. Parlamentul Irlandei se numește și este cunoscut sub denumirea de Oireachtas, referirile generale la acesta în prezenta Constituție făcându-se la această denumire.
2. Parlamentul este format din Președinte și două Camere, și anume: Camera Reprezentanților, numită Dáil Éireann, și Senatul, numit Seanad Éireann.

3. Camerele Parlamentului își au sediul în orașul Dublin sau în apropierea acestuia ori în orice alt loc stabilit de acestea la anumite intervale de timp.
2. 1. Parlamentului îi este conferită prin prezenta competența exclusivă de a elabora legi ale statului: nicio altă autoritate legislativă nu dispune de competența de a elabora legi ale statului.
 2. Totuși, se poate prevedea prin lege crearea sau recunoașterea unor legiuitori subordonați, precum și competențele și funcțiile care le revin acestora.
3. 1. Parlamentul poate prevedea constituirea sau recunoașterea unor consilii funcționale sau profesionale care să reprezinte ramurile vieții economice și sociale ale populației.
 2. Drepturile, competențele și îndatoririle unui astfel de consiliu, precum și raportul acestuia cu Parlamentul și cu Guvernul sunt stabilite printr-o lege de constituire sau de recunoaștere a acestuia.
4. 1. Parlamentul nu poate adopta nicio lege care contravine în orice privință prezentei Constituții sau oricărei prevederi a acesteia.
 2. Orice lege adoptată de Parlament sau orice prevedere a acesteia prin care se încalcă prezenta Constituție este considerată invalidă, însă numai în măsura unei astfel de încălcări.
5. 1. Parlamentul nu poate declara nicio acțiune ca reprezentând o încălcare a legii, dacă aceasta nu încalca legea la momentul săvârșirii sale.
 2. Parlamentul nu poate adopta nicio lege care prevede impunerea pedepsei cu moartea.
6. 1. Dreptul de a institui și de a întreține forțe militare sau armate aparține Parlamentului.
 2. Nicio forță militară sau armată, cu excepția celei instituite și întreținute de Parlament, nu poate fi instituită sau întreținută în niciun alt scop.
7. Parlamentul organizează cel puțin o sesiune de lucru pe an.
8. 1. Ședințele fiecărei Camere a Parlamentului sunt publice.
 2. Totuși, în situațiile de urgență, oricare din cele două Camere poate organiza o ședință privată, cu acordul a două treimi din membrii prezenți.
9. 1. Fiecare Cameră a Parlamentului își alege Președintele și Vicepreședintele dintre membrii săi și prevede prerogativele și îndatoririle acestora.
 2. Remunerația Președintelui și a Vicepreședintelui fiecărei Camere este stabilită prin lege.
10. Fiecare Cameră își stabilește propriile reguli și regulamente interne, dispunând de prerogativa de a impune sancțiuni pentru încălcarea acestora și are puterea de a asigura libertatea dezbaterilor, de a-și proteja documentele

oficiale și pe cele private ale membrilor săi, precum și de a se autoproteja și de a-și proteja membrii împotriva oricărei persoane care interferează cu, perturbă activitatea sau încearcă să îi corupă pe membri în exercitarea îndatoririlor lor.

11. 1. Cu excepția cazului în care prezenta Constituție prevede altfel, toate chestiunile dezbătute în fiecare Cameră sunt hotărâte pe baza votului exprimat de majoritatea membrilor prezenți, cu excepția Președintelui sau a membrului care prezidează.

2. Președintele sau membrul care prezidează poate exercita un vot decisiv în cazul egalității de voturi.

3. Numărul membrilor necesari pentru convocarea unei ședințe a uneia dintre cele două Camere în vederea exercitării prerogativelor sale este stabilit prin regulamentele sale interne.

12. Toate rapoartele și publicațiile oficiale ale Parlamentului sau ale oricăreia dintre Camerele sale și actele efectuate în oricare dintre aceste Camere, indiferent unde sunt publicate, trebuie protejate.

13. Cu excepția cazurilor de trădare, așa cum este aceasta definită prin prezenta Constituție, a cazurilor de crimă sau de tulburare a liniștii și ordinii publice, membrii oricărei Camere a Parlamentului nu pot fi arestați atunci când se duc sau se întorc sau când se află în incinta oricărei Camere și nu pot fi trimiși în fața niciunei instanțe judecătorești sau a altei autorități cu excepția Camerei, cu privire la orice act efectuat în oricare dintre cele două Camere.

14. Nicio persoană nu poate fi în același timp membră a ambelor Camere ale Parlamentului și, în cazul în care o persoană care este deja membră a uneia dintre cele două Camere devine membră a celeilalte Camere, se consideră că, din momentul respectiv, aceasta a eliberat locul ocupat în prima Cameră.

15. Parlamentul poate prevedea prin lege plata de indemnizații către membrii fiecărei Camere a acestuia cu privire la îndatoririle care le revin în calitate de reprezentanți publici, precum și acordarea dreptului la călătorii gratuite și a altor facilități (dacă există) în legătură cu acele îndatoriri stabilite de Parlament.

Camera Reprezentanților (Dáil Éireann)

Art. 16

1. 1. Orice cetățean, indiferent de sex, care a împlinit vârsta de 21 de ani și care nu este încadrat prin prezenta Constituție sau prin lege ca având vreo dizabilitate sau vreo incapacitate, este eligibil să fie membru al Camerei Reprezentanților.

2. i. Toți cetățenii și

ii. orice alte persoane din cadrul statului care pot fi stabilite prin lege, indiferent de sex, care au împlinit vârsta de 18 ani, care nu sunt supuse niciunei interdicții legale și care respectă prevederile legale privind

alegera membrilor Camerei Reprezentanților au dreptul să voteze la alegerile membrilor Camerei Reprezentanților.

3. Nu poate fi adoptată nicio lege prin care cetățenii să fie considerați ca având o dizabilitate sau incapacitate în vederea ocupării unei poziții de membru al Camerei Reprezentanților pe criterii de sex sau care să impună unui cetățean sau oricărei alte persoane interdicția de a vota la alegerile pentru membrii Camerei Reprezentanților în baza unui astfel de criteriu.
4. Niciun alegător nu poate vota decât o singură dată la alegerile pentru Camera Reprezentanților, iar votul astfel exprimat va fi secret.
2. 1. Camera Reprezentanților este formată din membri care reprezintă circumscripțiile stabilite prin lege.
2. Numărul membrilor este stabilit prin lege la anumite intervale de timp, dar numărul total de membri ai Camerei Reprezentanților nu poate fi mai mic de un membru la fiecare 30.000 de locuitori sau mai mare de un membru pentru fiecare 20.000 de locuitori.
3. Raportul dintre numărul de membri care urmează să fie aleși în orice moment pentru fiecare circumscripție și numărul de locuitori ai fiecărei circumscripții stabilit la ultimul recensământ, în măsura în care acest lucru este posibil, trebuie să fie același la nivelul întregii țări.
4. Parlamentul revizuieste circumscripțiile cel puțin o dată la 12 ani, ținând cont de schimbările legate de distribuirea populației, dar orice modificări aduse acestora nu intră în vigoare în timpul mandatului Camerei Reprezentanților care era în funcțiune atunci când a fost făcută revizuirea.
5. Membrii sunt aleși pe baza sistemului de reprezentare proporțională printr-un singur vot transferabil.
6. Nu poate fi adoptată nicio lege care să prevadă că numărul membrilor corespunzători unei circumscripții să fie mai mic de trei.
3. 1. Camera Reprezentanților este convocată și dizolvată așa cum se prevede la alineatul 2 al articolului 13 din prezenta Constituție.
2. Alegerile generale pentru membrii Camerei Reprezentanților sunt organizate nu mai târziu de 30 de zile de la dizolvarea acestuia.
4. 1. În măsura în care este posibil, votul la fiecare alegere generală pentru Camera Reprezentanților se desfășoară în aceeași zi pe întreg teritoriul țării.
2. Camera Reprezentanților se întrunește în termen de 30 de zile de la data votului.
5. Aceeași Cameră a Reprezentanților nu poate continua să își desfășoare activitatea mai mult de șapte ani de la data primei sale ședințe, legea poate prevedea o perioadă mai scurtă de timp în acest scop.

6. Se va prevedea prin lege posibilitatea ca membrul Camerei Reprezentanților care ocupa funcția de Președinte imediat înainte de dizolvarea acesteia să fie considerat fără nicio altă alegere efectivă ca fiind ales membru al Camerei Reprezentanților la următoarele alegeri generale.

7. Sub rezerva prevederilor prezentului articol, alegerile pentru membrii Camerei Reprezentanților, inclusiv completarea locurilor vacante ocazionale, sunt reglementate potrivit legii.

Art. 17

1. 1. Veniturile și cheltuielile estimate ale statului pentru orice exercițiu bugetar sunt luate în considerare de Camera Reprezentanților cât mai curând posibil după ce i-au fost prezentate, în baza articolului 28 din prezenta Constituție.
2. Cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut prin adoptarea unor legi specifice în fiecare caz, legislația necesară pentru intrarea în vigoare a rezoluțiilor financiare pentru fiecare an este adoptată în anul respectiv.

2. Camera Reprezentanților nu poate vota și nu poate emite nicio rezoluție și nu poate fi adoptată nicio lege cu privire la alocarea încasărilor sau a altor venituri publice, cu excepția cazului în care scopul unei astfel de alocări a fost propus de Camera Reprezentanților printr-un mesaj trimis de Guvern și semnat de Prim-ministru.

Senatul

Art. 18

1. Senatul este format din 60 de membri, dintre care 11 sunt membri numiți, iar 49 sunt membri aleși.

2. Pentru ca o persoană să fie eligibilă ca membru al Senatului, aceasta trebuie să fie eligibilă pentru poziția de membru al Camerei Reprezentanților.

3. Membrii numiți ai Senatului sunt desemnați, pe baza consimțământului prealabil al acestora, de către Prim-ministrul care este numit imediat după întrunirea din nou a Camerei Reprezentanților, ulterior dizolvării acesteia, dizolvare care a ocazionat desemnarea membrilor respectivi.

4. 1. Membrii aleși ai Senatului sunt aleși după cum urmează:
 - i. Trei sunt aleși de către Universitatea Națională a Irlandei.
 - ii. Trei sunt aleși de către Universitatea din Dublin.
 - iii. 43 sunt aleși din cadrul comitetelor de candidați constituite așa cum se prevede în prezenta Constituție.
2. Legea poate prevedea alegerea, *pro rata* și în modul stabilit prin lege, de către una sau mai multe din următoarele instituții, și anume:
 - i. universitățile menționate la paragraful 1 al prezentei secțiuni,

- ii. orice alte instituții de învățământ superior din Irlanda, a numărului de membri ai Senatului stabilit prin lege care să substituie un număr egal dintre membrii care urmează să fie aleși potrivit punctelor (i) și (ii) ale paragrafului 1 precitat.

Un membru sau mai mulți membri ai Senatului pot fi aleși în baza acestui paragraf de către mai multe instituții grupate sau de o singură instituție.

- 3. Nicio prevedere a acestui articol nu poate fi invocată ca interzicând dizolvarea prin lege a unei universități menționate la paragraful 1 al prezentei secțiuni.

5. Alegerile pentru membrii aleși ai Senatului sunt organizate pe baza sistemului de reprezentare proporțională printr-un singur vot transferabil și prin vot secret trimis prin poștă.

6. Membrii Senatului care urmează să fie aleși de către universități sunt aleși *pro rata*, în modul prevăzut prin lege.

- 7. 1. Înainte de fiecare alegere generală a membrilor Senatului care urmează să fie aleși dintre comitetele de candidați, cinci astfel de comitete sunt formate în modul descris prin lege și includ numele persoanelor care dispun de cunoștințe și experiență practică cu privire la următoarele interese și servicii, și anume:

- i. limba și cultura irlandeză, literatură, artă, învățământ și alte interese profesionale definite prin lege în scopul constituirii unui astfel de comitet;
- ii. agricultura și alte interese asociate și pescuitul;
- iii. munca, organizată sau neorganizată;
- iv. industrie și comerț, inclusiv domeniul bancar, financiar, contabilitate, inginerie și arhitectură;
- v. administrație publică și servicii de asistență socială, inclusiv activități sociale pe bază de voluntariat.

- 2. Dintr-un astfel de comitet nu pot fi aleși mai mult de 11 și, în conformitate cu prevederile articolului 19 din prezenta Constituție, mai puțin de cinci membri ai Senatului.

8. Alegerile generale pentru membrii Senatului sunt organizate nu mai târziu de 90 de zile de la dizolvarea Camerei Reprezentanților, iar prima ședință a Senatului după alegerile generale are loc la data stabilită de către Președinte, pe baza propunerii Prim-ministrului.

9. Cu excepția cazurilor de deces, demisie sau neeligibilitate, orice membru al Senatului continuă să rămână în funcție până în ziua anterioară votului la alegerile generale pentru Senat organizate după alegerea sau nominalizarea sa.

- 10. 1. În conformitate cu prevederile anterioare ale acestui articol, alegerile pentru membrii aleși ai Senatului sunt reglementate prin lege.

2. Funcțiile vacante ocazional în rândul membrilor nominalizați ai Senatului sunt ocupate pe baza nominalizării Prim-ministrului, cu consimțământul prealabil al persoanelor astfel nominalizate.
3. Funcțiile vacante ocazional în rândul membrilor aleși ai Senatului sunt ocupate în modul prevăzut prin lege.

Art. 19

Legea poate prevedea alegerea directă de către orice grup funcțional sau profesional ori de către orice asociație sau consiliu a numărului de membri ai Senatului stabilit prin lege care să substituie un număr egal dintre membrii care urmează să fie aleși din rândul comitetelor corespunzătoare de candidați constituite în baza articolului 18 din prezenta Constituție.

Legislație

Art. 20

1. Fiecare proiect de lege inițiat și adoptat de Camera Reprezentanților este trimis către Senat și poate fi modificat în Senat, cu excepția proiectelor de lege privind finanțele, iar Camera Reprezentanților ia în considerare orice astfel de modificare.

2. 1. Un proiect de lege, cu excepția proiectelor de lege privind finanțele, poate fi inițiat în Senat și, dacă este adoptat în Senat, este introdus în Camera Reprezentanților.
2. Un proiect de lege inițiat în Senat și modificat în Camera Reprezentanților se consideră ca proiect de lege inițiat în Camera Reprezentanților.

3. Un proiect de lege adoptat de oricare dintre cele două Camere și acceptat de cealaltă Cameră se consideră ca adoptat de ambele Camere.

Proiecte de lege privind finanțele

Art. 21

1. 1. Proiectele de lege privind finanțele sunt inițiate numai în Camera Reprezentanților.
2. Fiecare proiect de lege privind finanțele adoptat de Camera Reprezentanților este trimis către Senat în vederea exprimării unui punct de vedere.
2. 1. La expirarea unei perioade care nu poate fi mai lungă de 21 de zile după trimiterea acestuia către Senat, fiecare proiect de lege privind finanțele trimis către Senat în vederea exprimării unui punct de

vedere, este trimis înapoi la Camera Reprezentanților, care poate accepta sau respinge toate sau oricare dintre propunerile făcute de Senat.

2. Dacă un astfel de proiect de lege privind finanțele nu este trimis de Senat înapoi la Camera Reprezentanților în termen de 21 de zile sau dacă este trimis înapoi în această perioadă cu propuneri neacceptate de Camera Reprezentanților, acesta se consideră a fi adoptat de ambele Camere la expirarea perioadei de 21 de zile.

Art. 22

1. 1. Un proiect de lege privind finanțele înseamnă un proiect de lege care conține numai prevederi legate de oricare dintre următoarele aspecte, și anume: impunerea, anularea, rambursarea, modificarea sau reglementarea impozitării; impunerea plății datoriilor sau alte scopuri financiare legate de taxe asupra fondurilor publice, modificarea sau anularea unor astfel de taxe; fonduri; alocarea, încasarea, administrarea, emiterea sau auditarea conturilor cu fonduri publice; contractarea sau garantarea unui împrumut sau rambursarea acestuia; chestiuni subordonate și asociate acestor aspecte sau oricărui dintre ele.
2. În cadrul acestei definiții, expresiile „impozitare”, „fonduri publice” și, respectiv, „împrumut” nu includ impozitele, fondurile sau împrumuturile colectate de autoritățile sau organele locale în scopuri locale.
2. 1. Președintele Camerei Reprezentanților certifică toate proiectele de lege care, în opinia sa, reprezintă proiecte de lege privind finanțele, iar certificarea emisă de acesta este, sub rezerva prevederilor ulterioare ale acestei secțiuni, definitivă și irevocabilă.
2. Pe baza unei rezoluții adoptate într-o ședință la care sunt prezenți nu mai puțin de 30 de membri, Senatul poate solicita Președintelui să înainteze Comitetului de privilegii întrebarea dacă proiectul de lege în cauză constituie sau nu un proiect de lege privind finanțele.
3. Dacă, după consultarea cu Consiliul de Stat, Președintele decide să adere la o astfel de solicitare, acesta numește un Comitet de privilegii format dintr-un număr egal de membri ai Camerei Reprezentanților și ai Senatului și un Președinte care ocupă funcția de judecător al Curții Supreme; aceste numiri se fac după consultarea Consiliului de Stat. Numai în cazul egalității de voturi Președintele Comitetului are dreptul la vot.
4. Președintele va trimite chestiunea Comitetului de privilegii astfel format, iar Comitetul raportează Președintelui decizia luată în termen de 21 de zile de la data la care proiectul respectiv de lege a fost trimis către Senat.
5. Decizia Comitetului este definitivă și irevocabilă.

6. În cazul în care, după consultarea cu Consiliul de Stat, Președintele decide să nu probe solicitanța Senatului sau în cazul în care Comitetul de privilegii nu raportează în intervalul de timp sus-menționat, certificarea Președintelui Camerei Reprezentanților este confirmată.

Timpul alocat pentru examinarea proiectelor de lege

Art. 23

1. Prezentul articol se aplică tuturor proiectelor de lege adoptate de Camera Reprezentanților și trimise către Senat, cu excepția proiectelor de lege privind finanțele sau a proiectelor de lege pentru care perioada de examinare de către Senat a fost scurtată în baza articolului 24 al prezentei Constituții.

1. Atunci când în perioada menționată, definită în următorul alineat, un proiect de lege pentru care se aplică prevederile acestui articol este respins sau adoptat de Senat cu modificări care nu sunt aprobate de către Camera Reprezentanților ori nu este nici adoptat (cu sau fără modificări), nici respins de către Senat în perioada menționată, în cazul în care Camera Reprezentanților hotărăște acest lucru în termen de 180 de zile de la expirarea perioadei menționate, respectivul proiect de lege se consideră ca adoptat de ambele Camere ale Parlamentului la data adoptării rezoluției.
2. Perioada menționată este o perioadă de 90 de zile care începe la data la care proiectul de lege este trimis pentru prima dată de Camera Reprezentanților la Senat sau orice perioadă mai lungă de timp convenită cu privire la un proiect de lege de ambele Camere ale Parlamentului.
2. 1. Alineatul precedent al prezentului articol se aplică proiectelor de lege care sunt inițiate și adoptate de Senat, modificate de Camera Reprezentanților și considerate în consecință ca fiind inițiate în Camera Reprezentanților.
2. În acest sens, cu privire la un astfel de proiect de lege, perioada menționată începe la data la care este trimis pentru prima dată la Senat, după ce a fost amendat de Camera Reprezentanților.

Art. 24

1. Dacă și ori de câte ori la adoptarea de către Camera Reprezentanților a unui proiect de lege, cu excepția proiectelor de lege declarate ca incluzând o propunere de revizuire a Constituției, Prim-ministrul certifică prin mesaje scrise adresate Președintelui și președinților fiecăreia dintre cele două Camere ale Parlamentului că, în opinia Guvernului, proiectul respectiv de lege este urgent și imediat necesar în vederea menținerii ordinii și liniștii publice și a securității sau ca urmare a existenței unei urgențe publice, de natură internă sau internațională, perioada de timp avută în vedere pentru examinarea unui astfel de proiect de lege

de către Senat este scurtată, în cazul în care Camera Reprezentanților hotărăște acest lucru și în cazul în care Președintele, după consultarea Consiliului de Stat, este de acord cu scurtarea la perioada specificată în rezoluție.

2. În cazul în care un proiect de lege pentru care perioada de examinare de către Senat a fost scurtată în baza prezentului articol,

- a. nu este un proiect de lege privind finanțele și este respins de Senat sau este adoptat de Senat cu modificări care nu sunt acceptate de Camera Reprezentanților ori nu a fost nici respins, nici adoptat de către Senat sau
- b. în cazul în care un proiect de lege privind finanțele este trimis de Senat înapoi la Camera Reprezentanților cu propuneri care nu sunt acceptate de Camera Reprezentanților sau nu este trimis de Senat înapoi la Camera Reprezentanților,

în perioada specificată în rezoluție, proiectul respectiv de lege se consideră a fi adoptat de ambele Camere ale Parlamentului la expirarea perioadei respective.

3. Atunci când un proiect de lege pentru care perioada de examinare de către Senat a fost scurtată în baza prezentului articol devine lege, acesta rămâne în vigoare timp de 90 de zile de la data adoptării sale, dar nu mai mult, cu excepția cazului în care, înainte de expirarea acestei perioade, ambele Camere convin ca o astfel de lege să rămână în vigoare o perioadă mai lungă de timp, iar această perioadă mai lungă de timp convenită este specificată în rezoluțiile adoptate de ambele Camere.

Semnarea și promulgarea legilor

Art. 25

1. Imediat după adoptarea sau considerarea unui proiect de lege ca adoptat de către ambele Camere ale Parlamentului, cu excepția proiectelor de lege care conțin propunerea de revizuire a prezentei Constituții, Prim-ministrul îl prezintă Președintelui în vederea semnării și promulgării acestuia ca lege potrivit prevederilor din acest articol.

2. 1. Cu excepția cazului în care prezenta Constituție prevede altfel, fiecare proiect de lege astfel prezentat Președintelui în vederea semnării și promulgării ca lege este semnat de către Președinte nu mai devreme de cea de-a cincea zi și nu mai târziu de cea de-a șaptea zi de la data la care proiectul respectiv de lege este prezentat acestuia.
2. La solicitarea Guvernului, pe baza acordului prealabil al Senatului, Președintele poate semna orice proiect de lege care face obiectul unei astfel de solicitări înainte de cea de-a cincea zi de la data sus-menționată.

3. Fiecare proiect de lege pentru care perioada de examinare de către Senat fost scurtată, în baza articolului 24 al prezentei Constituții, este semnat de către Președinte în ziua în care acesta îi este prezentat în vederea semnării și promulgării ca lege.

4. 1. Fiecare proiect de lege devine și are valoare de lege începând cu data la care este semnat de către Președinte în baza prezentei Constituții și, cu excepția cazului în care este exprimată o intenție în sens contrar, intră în vigoare în aceeași zi.
2. Fiecare proiect de lege semnat de Președinte în baza Constituției este promulgat de acesta ca lege prin publicarea, la solicitarea sa, a unei notificări în Monitorul Oficial al Irlandei în care se menționează că respectivul proiect a dobândit valoare de lege.
3. Fiecare proiect de lege este semnat de Președinte în forma în care a fost adoptat sau considerat ca adoptat de către ambele Camere ale Parlamentului și dacă un proiect de lege este astfel adoptat sau considerat ca adoptat în ambele limbi oficiale, Președintele semnează textul proiectului în fiecare dintre aceste limbi.
4. În cazul în care Președintele semnează textul unui proiect de lege numai într-una dintre limbile oficiale, o traducere oficială este emisă în cealaltă limbă oficială.
5. Cât mai curând posibil după semnarea și promulgarea unui proiect de lege ca lege, textul legii respective care a fost semnat de Președinte sau, în cazul în care Președintele a semnat textul legii respective în fiecare dintre cele două limbi oficiale, ambele texte semnate sunt înscrise în vederea înregistrării la biroul Grefei Curții Supreme, iar textul sau ambele texte astfel înscrise reprezintă probe de netăgăduit cu privire la prevederile unei astfel de legi.
6. În cazul în care există un conflict între textele unei legi înscrise în baza acestei secțiuni în ambele limbi oficiale, textul în limba națională are întâietate.
5. 1. Prim-ministrul poate solicita în mod legal, la anumite intervale de timp, în funcție de oportunități, elaborarea sub supravegherea sa a unui text (în ambele limbi oficiale) al prezentei Constituții, așa cum este aceasta în vigoare la acel moment, care să includă toate amendamentele aduse acesteia.
2. O copie a tuturor textelor astfel elaborate, după autentificarea prin semnătura Prim-ministrului și a Președintelui Curții Supreme, este semnată de către Președinte și înscrisă în vederea înregistrării la biroul Grefei Curții Supreme.
3. Copia astfel semnată și înscrisă, care, la momentul respectiv este ultima versiune a textului elaborat reprezintă, la momentul înscrierii, probă de netăgăduit cu privire la forma prezentei Constituții la data înscrierii și înlocuiește în acest sens toate textele Constituției ale căror copii au fost înscrise până atunci.
4. În cazul în care există un conflict între textele copiilor prezentei Constituții înscrise în baza acestei secțiuni, textul în limba națională are întâietate.

Înaintarea proiectelor de lege către Curtea Supremă

Art. 26

Acest articol se aplică pentru toate proiectele de lege adoptate de ambele Camere ale Parlamentului, cu excepția proiectelor de lege privind finanțele sau a proiectelor de lege care conțin o propunere de revizuire a Constituției ori a proiectelor de lege pentru care perioada de examinare de către Senat a fost scurtată în baza articolului 24 al prezentei Constituții.

1. 1. După consultarea Consiliului de Stat, Președintele poate înainta orice proiect de lege pentru care este aplicabil prezentul articol către Curtea Supremă, în vederea luării unei decizii cu privire la constituționalitatea unui astfel de proiect de lege sau a oricărei prevederi ori prevederi specifice ale acestuia.
2. Orice astfel de înaintare se va face nu mai târziu de cea de-a șaptea zi de la data la care proiectul respectiv de lege este prezentat Președintelui de către Prim-ministru în vederea semnării.
3. Președintele nu semnează niciun proiect de lege care este înaintat către Curtea Supremă în baza prezentului articol până la pronunțarea deciziei acesteia.
2. 1. Curtea Supremă, care este formată din nu mai puțin de cinci judecători, analizează toate întrebările care îi sunt înaintate de către Președinte în baza prezentului articol, în vederea luării unei decizii și, după ce ascultă argumentele aduse de către sau în numele Procurorului General și a avocatului desemnat de instanță, pronunță o decizie cu privire la o astfel de problemă, în ședință publică, cât mai repede posibil, dar, în orice caz, nu mai târziu de 60 de zile de la data înaintării unei astfel de probleme.
2. Decizia majorității judecătorilor Curții Supreme este, în înțelesul prezentului articol, decizia Curții și este pronunțată de către unul dintre judecătorii în cauză, care a fost desemnat de Curte și nicio altă opinie, concurentă sau separată, nu poate fi pronunțată, iar existența unei astfel de opinii nu poate fi dezvăluită.
3. 1. De fiecare dată când Curtea Supremă decide că o prevedere a unui proiect de lege care este înaintată ei în baza prezentului articol contravine Constituției sau unei prevederi a acesteia, Președintele refuză să semneze un astfel de proiect de lege.
2. Dacă, în cazul unui proiect de lege pentru care se aplică articolul 27 din prezenta Constituție, a fost adresată o petiție Președintelui în baza articolului sus-menționat, prevederile acestuia sunt respectate.
3. În orice altă situație, Președintele semnează proiectul de lege cât mai repede posibil de la data la care este pronunțată decizia Curții Supreme.

Înaintarea proiectelor de lege către populație

Art. 27

Prezentul articol se aplică oricărui proiect de lege, cu excepția proiectelor de lege care conțin o propunere de revizuire a prezentei Constituții, care se consideră, în virtutea articolului 23 din prezenta Constituție, ca fiind adoptat de ambele Camere ale Parlamentului.

1. Majoritatea membrilor Senatului, dar nu mai puțin de o treime din membrii Camerei Reprezentanților pot, pe baza unei petiții comune adresate Președintelui în baza prezentului articol, să solicite acestuia să refuze semnarea și promulgarea ca lege a unui proiect de lege pentru care se aplică prezentul articol, pe motiv că respectivul proiect de lege conține o propunere de importanță națională pentru care este necesar să se stabilească voința poporului.

2. Fiecare asemenea petiție se face în scris și este semnată de către petiționarii ale căror semnături sunt verificate conform procedurii prevăzute de lege.

3. Fiecare asemenea petiție include precizarea motivului sau motivelor specifice pe care este întemeiată solicitarea și este prezentată Președintelui nu mai târziu de patru zile de la data la care proiectul respectiv de lege ar fi fost considerat ca adoptat de ambele Camere ale Parlamentului.

4. 1. La primirea unei petiții care îi este adresată în baza prezentului articol, Președintele o analizează imediat și, după consultarea Consiliului de Stat, pronunță o decizie cu privire la aceasta nu mai târziu de 10 zile de la data la care proiectul de lege la care face referire petiția ar fi fost considerat ca adoptat de ambele Camere ale Parlamentului.
2. Dacă proiectul de lege sau o prevedere a acestuia este sau a fost înaintată Curții Supreme în baza articolului 26 din prezenta Constituție, nu este obligatoriu pentru Președinte să analizeze petiția decât dacă sau până când Curtea Supremă pronunță o decizie cu privire la o astfel de înaintare prin care stipulează că respectivul proiect de lege sau respectiva prevedere a acestuia nu contravine Constituției sau oricărei prevederi a acesteia și, dacă o decizie în acest sens este pronunțată de Curtea Supremă, nu este obligatoriu pentru Președinte să pronunțe o decizie cu privire la petiție înainte de expirarea termenului de șase zile de la data la care este pronunțată decizia Curții Supreme.
5. 1. În toate cazurile în care Președintele decide că un proiect de lege care face obiectul unei petiții înaintate în baza prezentului articol conține o propunere de importanță națională pentru care este nevoie să se stabilească voința poporului, acesta îi informează în mod corespunzător în scris pe Prim-ministru și pe Președintele fiecărei Camere a Parlamentului, sub sigiliul și semnătura sa, și refuză să semneze și să promulge un astfel de proiect de lege cu excepția cazului în care și până când propunerea este aprobată fie:

- i. de către populație în cadrul unui referendum, potrivit prevederilor alineatului 2 al articolului 47 din prezenta Constituție, într-o perioadă de 18 luni de la data deciziei Președintelui sau
 - ii. printr-o rezoluție a Camerei Reprezentanților adoptată în perioada de timp menționată după dizolvarea și reconvocarea Camerei Reprezentanților.
2. Atunci când o propunere inclusă într-un proiect de lege care face obiectul unei petiții în baza prezentului articol este aprobată fie de către popor, fie printr-o rezoluție a Camerei Reprezentanților potrivit prevederilor de mai sus ale acestei secțiuni, un astfel de proiect de lege este prezentat cât mai repede posibil după aprobarea Președintelui, în vederea semnării și promulgării sale ca lege, după care Președintele semnează și promulgă în mod corespunzător proiectul ca lege.

6. În toate cazurile în care Președintele decide că un proiect de lege care face obiectul unei petiții înaintate în baza prezentului articol nu conține o propunere de importanță națională pentru care este nevoie să se stabilească voința popoului, acesta îi informează în mod corespunzător în scris pe Prim-ministru și pe Președintele fiecărei Camere a Parlamentului, sub sigiliul și semnătura sa, iar proiectul respectiv de lege este semnat de Președinte, nu mai târziu de 11 zile de la data la care ar fi fost considerat ca adoptat de ambele Camere ale Parlamentului și este promulgat în mod corespunzător de acesta ca lege.

GUVERNUL

Art. 28

1. Guvernul este format din nu mai puțin de șapte și nu mai mult de 15 membri care sunt numiți de Președinte, potrivit prevederilor prezentei Constituții.
2. Puterea executivă a statului este exercitată de către sau în baza autorității Guvernului, conform prevederilor prezentei Constituții.
3.
 1. Nu se poate declara război și statul nu poate participa la niciun război fără consimțământul Camerei Reprezentanților.
 2. Totuși, în cazul unei invazii efective, Guvernul poate lua măsurile pe care le consideră necesare în vederea protejării statului, iar Camera Reprezentanților, dacă nu se află în ședință, este convocată să se întrunească cât mai repede posibil.
 3. Nicio prevedere a prezentei Constituții, cu excepția articolului 15, alineatul 5, paragraful 2, nu poate fi invocată în vederea invalidării unei legi adoptate de Parlament care este declarată ca având drept scop asigurarea securității publice și protejarea statului pe timp de

război sau rebeliune armată ori în vederea anulării unui act executat sau care se presupune a fi executat în timp de război ori de rebeliune armată, potrivit legii în cauză. În prezentul alineat, expresia „timp de război” include orice perioadă în care se desfășoară un conflict armat la care statul nu participă, dar în legătură cu care fiecare Cameră a Parlamentului a hotărât că există o stare de urgență la nivel național rezultată în urma unui astfel de conflict armat, care afectează interesele vitale ale statului, iar expresiile „timp de război” sau „conflict armat” includ și perioada de după terminarea unui război sau a unui astfel de conflict armat, așa cum se menționează mai sus, ori a unei rebeliuni armate, care poate dura până când fiecare din cele două Camere ale Parlamentului decide că starea de urgență națională cauzată de un astfel de război, conflict armat sau rebeliune armată a încetat.

4. 1. Guvernul răspunde în fața Camerei Reprezentanților.
2. Guvernul se întrunește și acționează ca un organ colectiv și este colectiv responsabil de ministerele administrate de membri ai Guvernului.
3. Caracterul confidențial al discuțiilor care au loc la ședințele de Guvern este respectat în toate situațiile, cu excepția cazului în care Instanța Supremă stabilește că anumite aspecte trebuie dezvăluite:
 - i. în interesul administrării justiției de către o instanță judecătorească sau
 - ii. în virtutea unui interes public superior, potrivit unei cereri în acest sens făcute de către un tribunal numit de Guvern sau de către un ministru al Guvernului în baza autorității Camerelor Parlamentului, în vederea investigării unei chestiuni declarate de acestea ca fiind de importanță publică.
4. Guvernul pregătește încasările și cheltuielile estimate ale statului pentru fiecare exercițiu financiar și le prezintă spre examinare Camerei Reprezentanților.
5. 1. Șeful Guvernului sau Prim-ministrul se numește și este cunoscut în Constituție sub denumirea de Taoiseach.
2. Prim-ministrul trebuie să îl informeze în general pe Președinte cu privire la problemele de politică internă și internațională.
6. 1. Prim-ministrul nominalizează un membru al Guvernului în calitate de Viceprim-ministru.
2. Viceprim-ministrul acționează în toate problemele în locul Prim-ministrului, dacă acesta decedează sau se află în incapacitate permanentă, până la numirea unui nou Prim-ministru.
3. Viceprim-ministrul acționează, de asemenea, pentru și în locul Prim-ministrului în timpul absențelor temporare ale acestuia.

7. 1. Prim-ministrul, viceprim-ministrul și membrul Guvernului care este responsabil de Ministerul Finanțelor trebuie să fie membri ai Camerei Reprezentanților.
2. Ceilalți membri ai Guvernului trebuie să fie membri ai Camerei Reprezentanților sau ai Senatului, dar nu pot fi membri ai Senatului mai mult de doi.
8. Fiecare membru al Guvernului are dreptul să participe și să fie audiat în fiecare Cameră a Parlamentului.
9. 1. Prim-ministrul poate demisiona oricând din funcție prin depunerea demisiei în fața Președintelui.
2. Orice alt membru al Guvernului poate demisiona oricând din funcție prin depunerea demisiei în fața Prim-ministrului spre a fi înaintată Președintelui.
3. Președintele acceptă demisia unui membru al Guvernului, cu excepția Prim-ministrului, la propunerea Prim-ministrului.
4. Prim-ministrul poate, în orice moment, din motive pe care le consideră suficiente, să solicite demisia unui membru al Guvernului; în cazul în care membrul respectiv nu respectă această solicitare, numirea sa încetează din ordinul Președintelui, dacă Prim-ministrul propune acest lucru.
10. Prim-ministrul demisionează din funcție în momentul în care nu se mai bucură de sprijinul majorității membrilor Camerei Reprezentanților, cu excepția cazului în care, la recomandarea sa, Președintele dizolvă Camera Reprezentanților și, la întrunirea din nou a acesteia după dizolvare, Prim-ministrul își asigură sprijinul majorității membrilor săi.
11. 1. Dacă Prim-ministrul demisionează în orice moment din funcție, se consideră că și ceilalți membri ai Guvernului au demisionat din funcție, dar Prim-ministrul și ceilalți membri ai Guvernului continuă să își îndeplinească îndatoririle până la numirea succesorilor lor.
2. Membrii Guvernului în funcție la data dizolvării Camerei Reprezentanților continuă să ocupe pozițiile respective până la numirea succesorilor lor.
12. Următoarele chestiuni sunt reglementate potrivit legii, și anume: organizarea și distribuirea activităților între ministerele de stat, desemnarea membrilor Guvernului ca miniștri responsabili de respectivele ministere, eliberarea membrilor Guvernului de responsabilitățile specifice funcției pe perioada absenței temporare sau incapacității acestora, precum și remunerarea membrilor Guvernului.

ADMINISTRAȚIA LOCALĂ

Art. 28a

1. Statul recunoaște rolul administrației locale în constituirea unui forum de reprezentare democratică a comunităților locale, în exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și îndatoririlor de la nivel local conferite prin lege și în promovarea prin inițiativele sale a intereselor acestor comunități.

2. Prin lege, sunt stabilite autoritățile locale alese în mod direct, iar prerogativele și atribuțiile acestora sunt astfel stabilite, conform prevederilor Constituției, și sunt exercitate și îndeplinite în condițiile legii.

3. Alegerile membrilor unor astfel de autorități locale sunt organizate, potrivit legii, nu mai târziu de sfârșitul celui de-al cincilea an de la data la care au fost ținute ultima oară.

4. Fiecare cetățean care are dreptul să voteze la alegerile membrilor Camerei Reprezentanților și orice alte persoane stabilite prin lege au dreptul să voteze la alegerile membrilor autorităților locale menționate la alineatul 2 al prezentului articol, după cum se stabilește prin lege.

5. Funcțiile devenite vacante din cadrul structurii autorităților locale menționate la alineatul 2 al prezentului articol sunt ocupate în condițiile legii.

RELAȚII INTERNAȚIONALE

Art. 29

1. Irlanda își declară devotamentul pentru idealul păcii și cooperării amiabile între națiuni bazate pe dreptate și moralitate la nivel internațional.

2. Irlanda declară că respectă principiul soluționării pașnice a litigiilor internaționale prin arbitraj internațional sau printr-o hotărâre în instanță.

3. Irlanda acceptă principiile general recunoscute ale dreptului internațional ca regulă de conduită în relațiile sale cu alte state.

4. 1. Puterea executivă a statului în relațiile sale externe sau în legătură cu acestea este exercitată potrivit articolului 28 al prezentei Constituții de către sau în baza autorității Guvernului.

2. În scopul exercitării unei funcții executive de stat în relațiile sale externe sau în legătură cu acestea, Guvernul poate, în limitele și cu respectarea condițiilor, dacă este cazul, care pot fi stabilite prin lege, să se folosească de sau să adopte orice organ, instrument sau metodă de procedură folosită sau adoptată în scopuri similare de către membrii oricărui grup sau ligi a națiunilor cu care Irlanda este sau devine asociată în scopul cooperării internaționale pe probleme de interes comun.

3. Irlanda poate deveni membru al Comunității Europene a Energiei Atomice (înființată prin tratatul semnat la Roma în data de 25 martie 1957).
4. Irlanda își afirmă angajamentul față de Uniunea Europeană, în cadrul căreia statele membre ale Uniunii cooperează în vederea promovării păcii, a valorilor comune și a bunăstării locuitorilor acestora.
5. Statul poate ratifica Tratatul de la Lisabona de modificare a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului de instituire a Comunității Europene semnat la Lisabona la data de 13 decembrie 2007 („Tratatul de la Lisabona”) și poate fi membru al Uniunii Europene instituite în baza acestui Tratat.
6. Nicio prevedere a prezentei Constituții nu invalidează legile adoptate, actele executate sau măsurile adoptate de stat, înainte, la momentul sau după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona și care sunt impuse de obligațiile care îi revin în calitate de membru al Uniunii Europene, menționate la alineatul 5 al prezentei secțiuni sau de membru al Comunității Europene a Energiei Atomice și nu poate împiedica legile adoptate, actele executate sau măsurile adoptate de către:
 - i. Uniunea Europeană sau de către Comunitatea Europeană a Energiei Atomice ori de către instituții ale acestora;
 - ii. Comunitățile Europene sau Uniunea Europeană, existente imediat înainte de intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona sau de către instituții ale acestora ori de către
 - iii. organe competente, în baza tratatelor menționate în acest alineat, să aibă putere de lege în cadrul statului.
7. Statul poate exercita opțiunile sau drepturile:
 - i. pentru care se aplică prevederile articolului 20 din Tratatul privind Uniunea Europeană legate de cooperarea consolidată;
 - ii. în baza Protocolului nr. 19 privind *acquis*-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la tratatul respectiv și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (cunoscut anterior sub denumirea de Tratatul de instituire a Comunității Europene) și
 - iii. în baza Protocolului nr. 21 referitor la poziția Regatului Unit al Marii Britanii și a Irlandei privind spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat, inclusiv opțiunea ca Protocolul nr. 21 susmenționat să înceteze să se aplice, integral sau parțial statului, dar orice astfel de manifestare este supusă aprobării prealabile a ambelor Camere ale Parlamentului.
8. Statul poate adera la deciziile, la reglementările sau la alte acte prevăzute:
 - i. în baza Tratatului privind Uniunea Europeană sau a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene care autorizează Consiliul Uniunii Europene să acționeze și în lipsa unanimității;

- ii. în baza tratatelor care autorizează adoptarea procedurii legislative ordinare și
 - iii. în baza literei (d) a articolului 82.2, paragraful 3, al articolului 83.1 și a alineatelor (1) și (4) ale articolului 86 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, privind spațiul de libertate, securitate și justiție,
- dar aderarea la orice astfel de decizie, reglementare sau act este supusă aprobării prealabile a ambelor Camere ale Parlamentului.
- 9. Statul nu poate adopta o decizie luată de Consiliul European în vederea stabilirii unei politici de apărare comune în baza articolului 42 al Tratatului privind Uniunea Europeană potrivit căruia respectiva politică de apărare comună include statul.
- 5. 1. Fiecare acord internațional la care statul devine parte este prezentat în fața Camerei Reprezentanților.
 - 2. Statul nu este obligat de niciun acord internațional ce implică o sarcină asupra fondurilor publice, cu excepția cazului în care respectivul acord a fost aprobat de Camera Reprezentanților.
 - 3. Prezentul alineat nu se aplică acordurilor sau convențiilor de natură tehnică și administrativă.
- 6. Niciun acord internațional nu face parte din dreptul intern al statului, cu excepția cazului în care Parlamentul stabilește acest lucru.
- 7. 1. Statul poate consimți să fie obligat de Acordul britanico-irlandez încheiat la Belfast în data de 10 aprilie 1998, denumit în cele ce urmează Acordul.
 - 2. Orice instituție constituită de către sau în baza Acordului poate exercita prerogativele și îndatoririle conferite acesteia cu privire la întreg teritoriul insulei Irlandei sau la o parte a acesteia, fără a aduce atingere oricărei alte prevederi a prezentei Constituții care conferă prerogative sau îndatoriri similare oricărei persoane sau organ al statului numit, creat sau înființat de către sau în baza prezentei Constituții. Orice prerogativă sau atribuție conferită unei astfel de instituții în legătură cu soluționarea litigiilor sau controverselor se poate adăuga ori substitui oricărei prerogative sau atribuții similare conferite de Constituție unei astfel de persoane sau organ de stat sus-menționat.
- 8. Statul poate avea jurisdicție extrateritorială potrivit principiilor general recunoscute ale dreptului internațional.
 - 9. Statul poate ratifica Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale încheiat la Roma în data de 17 iulie 1998.
 - 10. Statul poate ratifica Tratatul privind stabilitatea, coordonarea și guvernarea în cadrul Uniunii Economice și Monetare încheiat la Bruxelles în

data de 2 martie 2012. Nicio prevedere a prezentei Constituții nu invalidează legile adoptate, actele executate sau măsurile adoptate de stat care sunt impuse de obligațiile statului în baza acestui tratat sau care împiedică legile adoptate, actele executate sau măsurile adoptate de organe competente în baza acestui tratat să aibă putere de lege în cadrul statului.

PROCURORUL GENERAL

Art. 30

1. Există un Procuror General care este consilier guvernamental pe probleme de drept și interpretare juridică și care exercită și îndeplinește toate competențele, îndatoririle și atribuțiile care îi sunt conferite sau impuse prin prezenta Constituție sau prin lege.

2. Procurorul General este numit de Președinte pe baza nominalizării de către Prim-ministru.

3. Toate infracțiunile și delictele urmărite în justiție în fața oricărei instanțe judecătorești constituite în baza articolului 34 din prezenta Constituție, cu excepția instanțelor cu competențe limitate, sunt urmărite în justiție în numele poporului și la cererea Procurorului General sau a unei alte persoane autorizate potrivit legii să acționeze în acest scop.

4. Procurorul General nu poate fi membru al Guvernului.

5. 1. Procurorul General poate demisiona oricând din funcție prin depunerea demisiei în fața Prim-ministrului pentru a fi înaintată Președintelui.

2. Prim-ministrul poate, din motive pe care le consideră întemeiate, solicita demisia Procurorului General.

3. În cazul nerespectării acestei solicitări și la recomandarea Prim-ministrului, numirea Procurorului General încetează din ordinul Președintelui.

4. Procurorul General se retrage din funcție la demisia Prim-ministrului, dar poate continua să își îndeplinească îndatoririle până la numirea succesorului Prim-ministrului.

6. Conform prevederilor anterioare ale acestui articol, funcția de Procuror General, inclusiv remunerația care urmează să fie plătită ocupantului acestei funcții, sunt reglementate prin lege.

CONSILIUL DE STAT

Art. 31

1. Există un Consiliu de Stat care îl asistă și îl consiliază pe Președinte cu privire la toate aspectele în legătură cu care acesta poate consulta Consiliul menționat, referitor la exercitarea și îndeplinirea prerogativelor și atribuțiilor specificate prin prezenta Constituție ca putând fi exercitate și îndeplinite, după consultarea Consiliului de Stat, și la exercitarea altor îndatoriri care sunt conferite Consiliului prin prezenta Constituție.

2. Consiliul de Stat este format din următorii membri:

- i. membri de drept: Prim-ministru, Viceprim-ministru, Președintele Curții Supreme, Președintele Instanței Supreme, Președintele Camerei Reprezentanților, Președintele Senatului și Procurorul General;
- ii. orice persoană capabilă și dispusă să acționeze ca membru al Consiliului de Stat care a ocupat funcția de Președinte sau pe cea de Prim-ministru ori pe cea de Președinte al Curții Supreme sau pe cea de Președinte al Consiliului Executiv al Statului Liber Irlandez;
- iii. alte persoane, dacă este cazul, numite de Președinte în baza prezentului articol ca membri ai Consiliului de Stat.

3. În orice moment și la anumite intervale de timp, Președintele poate, pe baza unui mandat care poartă sigiliul și semnătura sa, să numească alte persoane, pe care acesta, la libera sa alegere, le consideră potrivite pentru a ocupa funcția de membri ai Consiliului de Stat, dar nu mai mult de șapte persoane astfel numite pot fi membri ai Consiliului de Stat în același timp.

4. La prima ședință a Consiliului de Stat la care participă în calitate de membru, fiecare membru al acestuia dă și semnează o declarație în formatul celei de mai jos:

„În fața lui Dumnezeu cel Atotputernic, promit și declar în mod sincer și solemn că îmi voi îndeplini cu loialitate și conștiinciozitate îndatoririle care îmi revin ca membru al Consiliului de Stat.”

5. Cu excepția cazului în care acesta decedează, demisionează, se află în incapacitate permanentă de a-și îndeplini îndatoririle sau este eliberat din funcție în prealabil, fiecare membru al Consiliului de Stat numit de Președinte rămâne în funcție până când succesorul Președintelui care l-a numit își ia în primire funcția.

6. Orice membru al Consiliului de Stat numit de Președinte poate demisiona oricând din funcție prin depunerea demisiei în fața Președintelui.

7. Din motive pe care le consideră întemeiate, Președintele poate, pe baza unui decret care poartă semnătura și sigiliul său, să declare încheiat mandatul unui membru al Consiliului de Stat numit de acesta.

8. Întrunirile Consiliului de Stat pot fi convocate de către Președinte la datele și în locurile stabilite de acesta.

Art. 32

Președintele nu poate exercita sau îndeplini prerogativele sau atribuțiile stipulate de prezenta Constituție ca putând fi exercitate sau îndeplinite de acesta după consultarea Consiliului de Stat, cu excepția cazului în care, înainte de exercitare, a convocat anterior o întrunire a Consiliului de Stat și membrii prezenți la întrunire au fost audiați de Președinte.

CURTEA DE CONTURI ȘI AUDITORUL GENERAL

Art. 33

1. Există o Curte de Conturi și un Auditor general care controlează în numele statului toate plățile și auditează toate conturile fondurilor administrate de către sau în baza autorității Parlamentului.

2. Curtea de Conturi și Auditorul General sunt numiți de Președinte pe baza desemnării de către Camera Reprezentanților.

3. Curtea de Conturi și Auditorul General nu pot fi membri ai niciuneia dintre Camerele Parlamentului și nu pot ocupa nicio altă funcție sau poziție pentru care primesc remunerație.

4. Curtea de Conturi și Auditorul general raportează către Camera Reprezentanților la intervalele de timp stabilite prin lege.

5. 1. Curtea de Conturi și Auditorul General nu pot fi eliberați din funcție, decât ca urmare a unui comportament necorespunzător sau a incapacității declarate și, în acest caz, numai pe baza rezoluțiilor adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat în vederea eliberării din funcție.

2. Prim-ministrul trebuie să notifice în mod corespunzător Președintele cu privire la orice astfel de rezoluții adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat și să îi trimită o copie după această rezoluție certificată de Președintele Camerei Parlamentului care a adoptat-o.

3. La primirea unei astfel de notificări și a copiilor rezoluțiilor în cauză, Președintele Camerei trebuie să îi elibereze imediat din funcție pe membrul Curții de Conturi și pe Auditorul General, pe baza unei ordonanțe sub semnătura și sigiliul său.

6. Conform prevederilor de mai sus, termenii și condițiile impuse pentru funcția de membru al Curții de Conturi și de Auditor General sunt stabilite prin lege.

INSTANȚELE JUDECĂTOREȘTI

Art. 34

1. Justiția este realizată în cadrul instanțelor judecătorești înființate prin lege de judecători numiți în modul prevăzut prin prezenta Constituție și, cu excepția unor cazuri speciale și limitate prevăzute în lege, se realizează în mod public.

2. Instanțele judecătorești includ:

- i. tribunale de primă instanță;
- ii. o Curte de apel și
- iii. o Curte de apel final.

3. 1. Tribunalele de primă instanță includ o Înalță Curte investită cu competență generală și prerogativa de a tranșa litigiul cu privire la toate chestiunile și întrebările de drept sau de fapt, de natură civilă sau penală.

2. Cu excepția cazului în care prezentul articol prevede altceva, competența Înaltei Curți se extinde asupra validității oricărei legi prin raportare la prevederile prezentei Constituții, iar această chestiune nu poate fi invocată (pe cale de acțiune, excepție sau în orice alt fel) în nicio instanță judecătorească în baza prezentului articol sau al oricărui alt articol din Constituție, cu excepția Înaltei Curți sau a Curții Supreme.

3. Nu ține de competența niciunei instanțe judecătorești să pună la îndoială validitatea unei legi sau a unei prevederi a unei legi al cărei proiect a fost înaintat Curții Supreme de către Președinte în baza articolului 26 din prezenta Constituție ori să pună la îndoială validitatea unei prevederi dintr-o lege a cărei prevedere corespundă din cadrul proiectului de lege a fost înaintată către Curtea Supremă de către Președinte în baza sus-numitului articol 26.

4. Tribunalele de primă instanță includ, de asemenea, instanțe judecătorești cu competență locală limitată, pentru care dreptul la recurs este stabilit prin lege.

4. 1. Curtea de apel final este Curtea Supremă.

2. Președintele acestei instanțe este numit Președintele Curții Supreme.

3. Sub rezerva excepțiilor și potrivit reglementărilor prevăzute în lege, Curtea Supremă este competentă în recurs cu privire la deciziile Înaltei Curți și, de asemenea, cu privire la deciziile altor instanțe judecătorești prevăzute prin lege.

4. Nicio lege nu poate exclude din competența Curții Supreme cazurile care implică întrebări legate de validitatea unei legi prin raportare la prevederile prezentei Constituții.

5. Decizia Curții Supreme cu privire la o întrebare legată de validitatea unei legi prin raportare la prevederile prezentei Constituții este pronunțată de către unul dintre judecătorii Curții în cauză desemnat de Curte și nicio altă opinie, concurentă sau separată, cu privire la o astfel de întrebare nu poate fi pronunțată, iar existența unei astfel de opinii nu poate fi dezvăluită.
6. Decizia Curții Supreme este în toate cazurile definitivă și irevocabilă.
5. 1. Orice persoană numită în funcția de judecător, în baza prezentei Constituții, dă și semnează următoarea declarație:
„În fața lui Dumnezeu cel Atotputernic promit și declar sincer și solemn că îmi voi îndeplini în mod corespunzător și cu loialitate, în măsura cunoștințelor și a competențelor mele, funcția de Președinte al Curții Supreme (sau, după caz), fără teamă și fără a face niciun favor și fără a da semne de afecțiune sau rea-voință față de nimeni și că voi respecta Constituția și legile. Fie ca Dumnezeu să mă călăuzească și să mă ajute.”
2. Această declarație va fi dată și semnată în ședință publică de către Președintele Curții Supreme în prezența Președintelui și de către fiecare dintre ceilalți judecători ai Curții Supreme, de către judecătorii Înaltei Curți și de către judecătorii tuturor celorlalte instanțe judecătorești în prezența Președintelui Curții Supreme sau a judecătorului Curții Supreme cu cea mai mare vechime în funcție care este disponibil.
3. Declarația este dată și semnată de fiecare judecător înainte de preluarea funcției de judecător și, în niciun caz, nu mai târziu de 10 zile de la data numirii sale sau de la o dată ulterioară stabilită de Președinte.
4. Se consideră că judecătorul care refuză sau neglijează să facă o astfel de declarație și-a eliberat postul.

Art. 34a

1. Curtea de apel menționată la paragraful (ii) din articolul 34, alineatul 2, al prezentei Constituții („Curtea de apel”) este înființată în baza acestui articol.
2. Imediat ce acest lucru este posibil după adoptarea prezentului articol, se adoptă o lege care prevede înființarea Curții de apel.
3. Legea respectivă solicită Guvernului să stabilească, în baza unei ordonanțe, o zi („data constituirii”) în care Curtea de apel să fie înființată în baza legii în cauză; după cum se menționează mai sus, ordonanța Guvernului operează în consecință.
4. Prezentul articol este omis din toate textele oficiale ale prezentei Constituții publicate după data constituirii.

Art. 35

1. Judecătorii Curții Supreme, ai Înaltei Curți și ai tuturor celorlalte instanțe judecătorești stabilite în baza articolului 34 din prezenta Constituție sunt numiți de către Președinte.

2. Toți judecătorii sunt independenți în exercitarea îndatoririlor lor judecătorești, aflându-se doar sub incidența prezentei Constituții și a legii.

3. Niciun judecător nu poate fi membru al niciuneia dintre Camerele Parlamentului și nu poate ocupa nicio altă funcție sau poziție pentru care primește remunerație.

4. 1. Un judecător al Curții Supreme sau al Înaltei Curți nu poate fi eliberat din funcție, decât ca urmare a unui comportament necorespunzător sau a incapacității declarate și, în acest caz, numai pe baza rezoluțiilor adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat în vederea eliberării acestuia din funcție.
2. Prim-ministrul trebuie să notifice în mod corespunzător Președintele cu privire la aceste rezoluții adoptate de Camera Reprezentanților și de Senat și să îi trimită o copie după rezoluția în cauză certificată de Președintele Camerei Parlamentului care a adoptat-o.
3. La primirea notificării și a copiilor rezoluțiilor în cauză, Președintele Camerei trebuie să îl elibereze imediat din funcție pe judecătorul respectiv, în baza unei ordonanțe, cu aplicarea semnăturii și a sigiliului.
5. 1. Remunerația judecătorilor nu poate fi redusă pe durata mandatului acestora, decât potrivit prevederilor prezentei secțiuni.
2. Remunerația judecătorilor este supusă taxelor, impozitelor și altor sarcini care sunt percepute în general prin lege pentru toate persoanele sau pentru persoanele dintr-o anumită categorie.
3. În cazul în care, înainte sau după adoptarea prezentei secțiuni, au fost făcute sau se fac reduceri prin lege cu privire la remunerația persoanelor care aparțin unor categorii a căror remunerație este plătită din fonduri publice și o astfel de lege stipulează că reducerile sunt în interes public, legea poate prevedea reduceri proporționale cu remunerația judecătorilor.

Art. 36

Sub rezerva prevederilor anterioare ale prezentei Constituții cu privire la instanțele judecătorești, următoarele chestiuni sunt reglementate potrivit legii, adică:

- i. numărul de judecători de la Curtea Supremă și de la Înalta Curte, remunerația, vârsta de pensionare și pensia judecătorilor menționați;
- ii. numărul de judecători ai tuturor celorlalte instanțe judecătorești, precum și mandatele acestora și
- iii. constituirea și organizarea instanțelor sus-numite, distribuția jurisdicției și a activității acestora între instanțele și judecătorii menționați și toate aspectele legate de procedură.

Art. 37

1. Nicio prevedere a prezentei Constituții nu are ca efect invalidarea exercitării competențelor și prerogativelor limitate de natură judecătorească, cu privire la alte aspecte decât cele de natură penală, de către orice persoană sau organ

autorizat în mod corespunzător prin lege să exercite astfel de competențe și prerogative, fără a se ține seama de faptul că o astfel de persoană sau organ nu este un judecător sau o instanță judecătorească numită sau constituită în acest sens în baza prezentei Constituții.

2. Nicio astfel de adoptare de către o persoană, care produce efecte sau este prevăzută a produce efecte în orice moment după intrarea în vigoare a prezentei Constituții, în baza legilor adoptate de Parlament, și care este în curs de adoptare ca urmare a unei ordonanțe sau autorizații eliberate de o persoană sau de un organ desemnat prin legile respective să exercite astfel de competențe și prerogative nu a fost și nu va fi nulă exclusiv pe motivul că persoana sau organul în cauză nu exercita funcția de judecător sau nu era o instanță judecătorească numită sau constituită în baza prezentei Constituții.

JUDECAREA INFRAȚIUNILOR ÎN INSTANȚĂ

Art. 38

1. Nicio persoană nu poate fi judecată în materie penală altfel decât cu respectarea legii.

2. Infrațiunile minore pot fi judecate de către instanțele cu competență limitată.

3. 1. Instanțe speciale pot fi constituite prin lege în vederea judecării infrațiunilor în cazurile în care se poate stabili, în conformitate cu astfel de legi, că instanțele obișnuite sunt inadecvate pentru realizarea eficientă a justiției și menținerea ordinii și liniștii publice.

2. Constituirea, competențele, atribuțiile și procedura acestor instanțe speciale sunt prevăzute prin lege.

4. 1. Tribunalele militare pot fi constituite pentru judecarea infrațiunilor la legea militară care se presupune a fi fost săvârșite de persoane supuse legilor militare și, de asemenea, pentru a face față unei stări de război sau de rebeliune armată.

2. Un membru al Forțelor de Apărare care nu se află în serviciul activ nu poate fi judecat de către Curtea Marțială sau de către alt tribunal militar pentru o infracțiune care este de competența instanțelor civile decât dacă o astfel de infracțiune intră în competența unei Curți Marțiale sau a oricărui alt tribunal militar în baza unei legi date în vederea aplicării disciplinei militare.

5. Cu excepția judecării infrațiunilor în baza alineatului 2, a alineatului 3 sau a alineatului 4 din prezentul articol, nicio persoană nu poate fi judecată pentru nicio acuzație de natură penală în absența unui juriu.

6. Prevederile articolelor 34 și 35 din prezenta Constituție nu se aplică niciunei instanțe judecătorești sau tribunal înființat în baza alineatului 3 sau a alineatului 4 al prezentului articol.

Art. 39

Trădarea constă numai în pornirea la război împotriva statului sau acordarea de ajutor unui stat ori unor persoane sau instigarea ori conspirarea cu o persoană în vederea pornirii la război împotriva statului sau orice tentativă de răsturnare prin forța armelor sau prin alte mijloace violente a Guvernului constituit în baza prezentei Constituții ori în a lua parte sau în a fi implicat în sau în a instiga sau în a conspira cu o persoană pentru a lua parte sau pentru a fi implicat în orice astfel de tentativă.

DREPTURI FUNDAMENTALE*Drepturi personale***Art. 40**

1. Toți cetățenii, în calitate de ființe umane, sunt egali în fața legii.

Această prevedere nu poate fi interpretată ca și cum statul, prin dispozițiile adoptate, nu ține cont, în mod adecvat, de diferențele fizice și morale și de cele ce privesc capacitatea și funcția socială.

2. 1. Titlurile nobiliare nu sunt conferite de stat.
2. Niciun cetățean nu poate accepta un titlu nobiliar sau onorific decât pe baza aprobării prealabile a Guvernului.
3. 1. Statul garantează, prin legile sale, în măsura în care acest lucru este posibil, apărarea și respectarea drepturilor personale ale cetățenilor.
2. În particular, prin legile sale, statul protejează pe cât posibil cetățenii împotriva atacurilor injuste și, în cazul săvârșirii unei nedreptăți, garantează respectarea vieții, a persoanei, a reputației și a drepturilor de proprietate ale fiecărui cetățean.
3. Statul recunoaște dreptul la viață al fătului și, ținând cont de dreptul egal la viață al mamei, garantează respectarea în legile sale, asigurând, în măsura în care acest lucru este posibil prin legile sale, apărarea și respectarea acestui drept.

Prezentul alineat nu limitează libertatea de călătorie între Irlanda și un alt stat.

Prezentul alineat nu limitează libertatea de a obține sau de a pune la dispoziție, în cadrul statului, potrivit condițiilor care pot fi stipulate prin lege, informații cu privire la serviciile disponibile în mod legal într-un alt stat.

4. 1. Niciun cetățean nu poate fi privat de libertatea sa decât în condițiile legii.
2. La înaintarea unei plângeri către Înalta Curte sau către orice judecător al acesteia de către sau în numele unei persoane, prin care se susține că persoana în cauză este reținută în mod ilegal, Înalta Curte și orice judecător către care este înaintată o astfel de plângere trebuie să o

investigheze imediat și poate dispune ca persoana în a cărei custodie este reținută persoana respectivă să prezinte persoana în cauză în fața Înaltei Curți în ziua desemnată și să certifice în scris motivele care stau la baza unei astfel de rețineri și, la prezentarea persoanei în cauză în fața instanței și după ce dă persoanei care a reținut-o posibilitatea să justifice o astfel de reținere, să dispună eliberarea persoanei în cauză, cu excepția cazului în care este satisfăcută că aceasta este reținută în condițiile legii.

3. În cazul în care o persoană care se pretinde a fi reținută ilegal este prezentată în fața Înaltei Curți ca urmare a unei ordonanțe emise în numele acesteia în baza prezentei secțiuni și instanța respectivă este convinsă că persoana în cauză este reținută potrivit prevederilor unei legi, dar legea în cauză este nulă prin raportare la prevederile prezentei Constituții, Înalta Curte înaintează problema validității legii în cauză către Curtea Supremă pe baza cazului respectiv și poate, la momentul înaintării acestuia sau în orice moment ulterior, să permită persoanei în cauză să fie pusă în libertate potrivit cauțiunii și cu respectarea condițiilor impuse de Înalta Curte, până când Curtea Supremă ia o decizie cu privire la problema care i-a fost înaintată.
 4. Înalta Curte în fața căreia urmează să fie prezentată o persoană despre care se pretinde că a fost reținută ilegal este formată din trei judecători și, în orice alt caz, este formată dintr-un singur judecător potrivit unui ordin emis în baza prezentei secțiuni de Președintele Înaltei Curți sau, dacă acesta nu este disponibil, de judecătorul instanței respective cu cea mai mare vechime care este disponibil.
 5. Totuși, nicio prevedere a prezentei secțiuni nu poate fi invocată în vederea interzicerii, controlării sau interferării cu orice act al Forțelor de Apărare pe durata existenței stării de război sau a rebeliunii armate.
 6. Legea poate prevedea refuzul eliberării pe cauțiune de către o instanță judecătorească pentru o persoană căreia i-au fost aduse acuzații grave, dacă se consideră, în limite rezonabile, că este necesar să se prevină săvârșirea unei infracțiuni grave de către persoana în cauză.
5. Locuința unui cetățean este inviolabilă și nu se poate pătrunde în ea cu forța decât în condițiile legii.
6. 1. Statul garantează libertatea exercitării următoarelor drepturi, cu condiția respectării ordinii și liniștii publice:
 - i. Dreptul cetățenilor de a-și exprima în mod liber convingerile și opiniile.
 Având în vedere că educarea opiniei publice este o chestiune de mare importanță pentru interesul comun, statul acționează pentru a se asigura că organele opiniei publice, cum ar fi radioul, presa, cinematograful, nu sunt folosite pentru subminarea ordinii și moralității publice sau a autorității statului, asigurându-se în același timp păstrarea de drept a libertății lor de expresie.

- Publicarea sau exprimarea unor chestiuni indecente, defăimătoare sau care îndeamnă la răzvrătire constituie infracțiune care se sancționează potrivit legii.
- ii. Dreptul cetățenilor de a se aduna în liniște și fără arme.
Legea poate prevedea măsuri de împiedicare sau control al întrunirilor care, potrivit legii, sunt considerate a reprezenta o încălcare a liniștii publice, un pericol sau o perturbare adusă publicului larg și de prevenire sau control al întrunirilor organizate în vecinătatea oricăreia dintre cele două Camere ale Parlamentului.
 - iii. Dreptul cetățenilor de a constitui asociații și sindicate.
Totuși, pot fi adoptate legi cu scopul de a reglementa și controla, în interes public, exercitarea dreptului de mai sus.
2. Legile care reglementează modul în care poate fi exercitat dreptul de a constitui asociații și sindicate și dreptul la întrunire nu pot conține discriminări pe criterii politice, religioase sau de clasă.

Familia

Art. 41

1. 1. Statul recunoaște familia ca gruparea unitară naturală fundamentală care stă la baza societății și ca instituția morală care se bucură de drepturi inalienabile și imprescriptibile care preced și au întâietate față de toate prevederile dreptului pozitiv.
2. Prin urmare, statul garantează protejarea familiei, cu structura și autoritatea acesteia, ca bază necesară a ordinii sociale, indispensabilă pentru bunăstarea națiunii și a statului.
2. 1. În mod special, statul recunoaște că prin viața sa în cadrul familiei, femeia conferă statului un suport fără de care interesul comun nu poate fi realizat.
2. Prin urmare, statul acționează pentru a se asigura ca mamele nu sunt obligate să muncească din motive economice și să își neglijeze astfel îndatoririle față de casă.
3. 1. Statul garantează că va apăra cu mare grijă instituția căsătoriei care stă la baza familiei și că o va proteja împotriva atacurilor.
2. O instanță judecătorească desemnată prin lege poate acorda desfacerea căsătoriei, dacă și numai dacă este convinsă că:
 - i. la data instituirii procedurilor judiciare, cei doi soți au locuit separat pe o perioadă de patru ani sau pe mai multe perioade care însumează, luate împreună, cel puțin patru ani în ultimii cinci ani;
 - ii. nu există șanse reale de împăcare între soți;

- iii. există sau se va pronunța o dispoziție pe care instanța o consideră adecvată având în vedere împrejurările, cu privire la cei doi soți, la copiii unuia dintre ei sau ai ambilor și la orice altă persoană prevăzută prin lege și
 - iv. au fost respectate orice alte condiții prevăzute prin lege.
3. Nicio persoană a cărei căsătorie a fost desfăcută în baza legii civile a unui alt stat, dar care continuă să fie valabilă în baza legii în vigoare la ora actuală aflată sub jurisdicția Guvernului și a Parlamentului constituit prin prezenta Constituție, nu poate încheia o căsătorie valabilă în cadrul unei astfel de jurisdicții pe durata vieții partenerului din căsătoria astfel desfăcută.

Învățământul

Art. 42

1. Statul recunoaște că instituția primară și naturală de educare a copilului este familia și garantează respectarea dreptului și îndatoririi inalienabile a părinților de a asigura, potrivit mijloacelor proprii, educația religioasă și morală, intelectuală, fizică și socială a copiilor lor.

2. Părinții sunt liberi să asigure educația copiilor în cadrul familiei sau în școli private ori în școli recunoscute sau înființate de stat.

3. 1. Statul nu poate obliga părinții, cu încălcarea preferințelor lor legale și a ceea ce le dictează conștiința, să își trimită copiii în școli înființate de stat sau în orice tip special de școală desemnat de acesta.

2. Totuși, statul, în calitate de gardian al interesului comun, solicită, având în vedere condițiile actuale, ca toți copiii să beneficieze de un nivel minim de educație morală, intelectuală și socială.

4. Statul asigură învățământul primar gratuit și acționează în vederea suplimentării și acordării de ajutoare rezonabile inițiativelor private și corporatiste din domeniul educației și, atunci când interesul public o impune, asigură alte facilități educaționale sau instituții, luând totuși în considerare drepturile părinților, în special în ceea ce privește formarea religioasă și morală.

5. În cazuri excepționale, atunci când părinții, din motive fizice sau morale, nu își îndeplinesc îndatoririle față de copii, statul, în calitate de gardian al interesului comun, acționează prin mijloace adecvate în vederea înlocuirii părinților, dar întotdeauna luând în considerare drepturile naturale și imprescriptibile ale copilului.

Proprietatea privată

Art. 43

1. 1. Statul recunoaște că omul, în virtutea faptului că este o ființă rațională, are dreptul natural, anterior dreptului pozitiv, la proprietatea privată asupra bunurilor exterioare.
2. Statul garantează în consecință că nu va adopta nicio lege care încearcă abolirea dreptului la proprietate privată sau a dreptului general de transfer, transmitere și moștenire a proprietății.
2. 1. Totuși, statul recunoaște că exercitarea drepturilor menționate la prevederile anterioare ale prezentului articol trebuie să fie reglementate în societatea civilă de principiile justiției sociale.
2. În consecință, statul poate delimita prin lege, în funcție de situație, exercitarea drepturilor sus-menționate în scopul de a reconcilia exercitarea acestora cu cerințele impuse de interesul comun.

Religia

Art. 44

1. Statul recunoaște că Dumnezeu cel Atotputernic trebuie omagiat printr-un cult public. Acesta trebuie să trateze numele Său cu venerație, să respecte și să cinstească religia.
2. 1. Libertatea de conștiință și dreptul la libera profesare și practică a religiei sunt garantate fiecărui cetățean, cu condiția respectării ordinii și moralității publice.
2. Statul garantează că nu va aloca fonduri niciunei religii.
3. Statul nu poate să impună nicio restricție sau să facă vreo discriminare pe motiv de confesiune religioasă, convingeri sau statut.
4. Legislația prin care se furnizează ajutor de stat pentru școli nu poate face discriminare între școlile administrate de diferite confesiuni religioase și nici nu poate afecta în mod negativ dreptul oricărui copil de a frecventa o școală care beneficiază de fonduri publice fără să primească educație religioasă la școala respectivă.
5. Fiecare confesiune religioasă are dreptul de a-și administra propriile afaceri, de a deține, de a dobândi și de a administra proprietăți mobiliare sau imobiliare și de a menține instituții în scopuri religioase sau caritabile.
6. Proprietățile oricăror confesiuni religioase sau instituții educaționale nu pot fi deturnate decât în scopul executării de lucrări publice utilitare și pe baza plății unei despăgubiri.

PRINCIPII GENERALE DE POLITICĂ SOCIALĂ

Art. 45

Principiile care stau la baza politicii sociale stipulate în prezentul articol au fost concepute cu titlul de îndrumări generale pentru uzul Parlamentului. Aplicarea acestor principii în elaborarea legilor este prerogativa exclusivă a Parlamentului și nu este de competența niciunei instanțe judecătorești în baza niciunei prevederi a prezentei Constituții.

1. Statul depune eforturi pentru a promova bunăstarea întregii populații prin asigurarea și protejarea cât mai eficace posibil a unei ordini sociale în care justiția și filantropia stau la baza tuturor instituțiilor de pe plan național.

2. În mod special, statul vizează prin politica sa să se asigure:

- i. Că cetățenii (care au cu toții, bărbați și femei în mod egal, dreptul la mijloace adecvate de subzistență) pot, prin ocupațiile lor, să își asigure mijloacele necesare pentru satisfacerea nevoilor domestice;
- ii. Că proprietatea și controlul resurselor materiale ale comunității pot fi distribuite în așa fel între persoanele private și diversele clase de persoane, pentru a servi cât mai bine interesului comun;
- iii. Că, în particular, libera concurență nu va fi lăsată să se dezvolte astfel încât să se ajungă la concentrarea proprietăților sau la controlul mărfurilor de bază de către câteva persoane, în detrimentul comunității;
- iv. Că, în ceea ce privește controlul creditelor, scopul predominant și constant vizat este bunăstarea populației ca întreg;
- v. Că pe teritoriul țării este stabilit, în condiții de securitate economică, numărul de familii permis de împrejurările date.

3. 1. Statul favorizează și, dacă este necesar, suplimentează inițiativele private din industrie și comerț.

2. Statul caută să garanteze că întreprinderile private sunt conduse în așa fel încât să se asigure eficiența producției și distribuției bunurilor în limite rezonabile și astfel încât populația să fie protejată de exploatarea nedreaptă.

4. 1. Statul garantează că va proteja cu deosebită grijă interesele economice ale secțiunilor mai slabe ale comunității și că va contribui, dacă este necesar, la sprijinirea persoanelor invalide, văduvelor, orfanilor și persoanelor în vârstă.

2. Statul caută să se asigure că puterea și sănătatea muncitorilor, atât bărbați, cât și femei, precum și vârsta fragedă a copiilor nu fac obiectul abuzurilor și că cetățenii nu sunt forțați de nevoile economice să aibă ocupații inadecvate pentru sexul, vârsta sau puterea lor.

REVIZUIREA CONSTITUȚIEI

Art. 46

1. Orice dispoziție din prezenta Constituție poate fi revizuită prin modificare, adăugare sau abrogare, în modul prevăzut prin acest articol.

2. Orice propunere de revizuire a prezentei Constituții este inițiată în Camera Reprezentanților sub forma unui proiect de lege și apoi, după ce este adoptată sau se consideră că a fost adoptată de ambele Camere ale Parlamentului, este supusă deciziei poporului pe bază de referendum, potrivit legii în vigoare la acest moment cu privire la referendumuri.

3. Fiecare astfel de proiect de lege ia forma unei „legi de revizuire a Constituției”.

4. Un proiect de lege care conține una sau mai multe propuneri de revizuire a prezentei Constituții nu poate conține nicio altă propunere.

5. Un proiect de lege care conține o propunere de revizuire a prezentei Constituții este semnat imediat de către Președinte, după ce acesta constată că au fost respectate, în această privință, prevederile prezentului articol și că propunerea în cauză a fost aprobată în mod corespunzător de către populație, potrivit prevederilor alineatului 1 al articolului 47 din prezenta Constituție și este promulgată în mod corespunzător de către Președinte ca lege.

REFERENDUMUL

Art. 47

1. Fiecare propunere de modificare a prezentei Constituții care este supusă printr-un referendum deciziei poporului este considerată, în înțelesul articolului 46 al Constituției, ca fiind aprobată de popor dacă, după înaintarea acesteia, majoritatea voturilor exprimate la un astfel de referendum sunt în favoarea adoptării propunerii respective ca lege.

2. 1. Fiecare propunere, cu excepția propunerilor de revizuire a Constituției, care este supusă printr-un referendum deciziei poporului, este considerată ca fiind votată de popor dacă majoritatea voturilor exprimate la un astfel de referendum sunt în favoarea adoptării propunerii respective ca lege și dacă voturile împotriva adoptării acesteia ca lege reprezintă nu mai puțin de 33,3% din numărul total de alegători înregistrați.

2. Fiecare propunere, cu excepția propunerilor de revizuire a Constituției, care este supusă printr-un referendum deciziei poporului, este considerată, în înțelesul articolului 27 al Constituției, ca fiind aprobată de popor, cu excepția cazului în care poporul și-a utilizat dreptul de veto potrivit prevederilor alineatului precedent al prezentei secțiuni.

3. Fiecare cetățean care are dreptul să voteze în cadrul alegerilor pentru membrii Camerei Reprezentanților are dreptul să voteze la referendum.
4. Sub rezerva celor de mai sus, referendumul este reglementat prin lege.

ABROGAREA CONSTITUȚIEI STATULUI LIBER IRLANDEZ ȘI CONTINUITATEA LEGILOR

Art. 48

Constituția Statului Liber Irlandez în vigoare imediat anterior datei la care a început să-și producă efectele prezenta Constituție și Constituția din Legea privind Statul Liber Irlandez (Saorstát Éireann) din 1922, în măsura în care această lege sau orice prevedere a sa este în vigoare la acel moment, este abrogată prin prezenta începând cu data respectivă.

Art. 49

1. Toate competențele, funcțiile, drepturile și prerogativele exercitabile în sau cu privire la Statul Liber Irlandez imediat anterior datei de 11 decembrie 1936, în virtutea Constituției în vigoare la momentul respectiv sau în orice alt mod, în baza autorității cu care a fost investită puterea executivă a Statului Liber Irlandez la momentul respectiv, sunt declarate prin prezenta ca aparținând poporului.

2. Cu excepția situației în care se prevede astfel prin prezenta Constituție sau după cum se poate prevedea în viitor prin lege în vederea exercitării unor astfel de competențe, funcții, drepturi sau prerogative de către oricare din organele stabilite prin această Constituție, se prevede prin prezenta Constituție că toate competențele, funcțiile, drepturile și prerogativele menționate nu sunt și nu pot fi exercitate în sau cu privire la statul irlandez decât de către și în baza autorității Guvernului.

3. Guvernul este succesorul Guvernului Statului Liber Irlandez cu privire la toate proprietățile, activele, drepturile și responsabilitățile sale.

Art. 50

1. Sub rezerva prezentei Constituții și în măsura în care acestea sunt conforme cu ea, legile în vigoare în Statul Liber Irlandez imediat anterior datei de intrare în vigoare a prezentei Constituții continuă să rămână pe deplin în vigoare până la abrogarea sau modificarea acestora prin dispozițiile adoptate de Parlament.

2. Legile adoptate anterior, dar care intră în vigoare după ce prezenta Constituție începe să producă efecte, intră în vigoare potrivit termenilor acestora, cu excepția cazului în care Parlamentul adoptă alte dispoziții.

Dochum Glóire Dé

Agus

Onóra na hÉireann

